

สามิ ของ กุศลสัตว์

อันดับหนึ่ง

4

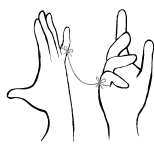

จิวเยวี่หลิวหัว 九月流火 เขียน

เบ็นนาคราช แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในที่สุดองค์รัชทายาทที่หายตัวไปนานนับสิบปีก็หวนคืนสู่ตำแหน่ง
อันทรงเกียรติที่แท้จริงของพระองค์ พร้อมด้วยพระชายารัชทายาทองค์ใหม่
ที่เพียบพร้อม เหมาะสมกันราวกับคู่เทพเซียนแผ้วพานทั่วเมืองหลวง ผู้คน
ต่างแซ่ซ้อง นี่สิถึงจะเป็นบทสรุปที่เต็มไปด้วยความสุข...มิใช่หรือ

ถึงบทสรุปสุดท้ายกันแล้วนะคะ สำหรับ 'ยอดสามีของกุลสตรี
อันดับหนึ่ง' เล่มสี่ ผลงานเขียนของ 'จิวเยวี่ยหลิวหัว' และแปลโดย
'เบป็นักราช' ที่ร่วมกันนำพาพวกเราเดินทางกันมาอย่างยาวนานหลาย
หน้ากระดาษ ในที่สุดท่านผู้อ่านคนดีของเรา เอ๊ะ หรือของใครกันนะก็ได้
หวนคืนสู่ฐานะเดิมอันสูงศักดิ์ องค์รัชทายาท 'หลี่เจิงจิง' แต่ด้วยใจรักมัน
และห่วงหาเป็นที่สุด จึงได้นำพา 'เจิงอวี่จิ้น' สาวน้อยคนงามของเรา
ตามติดมาเป็นพระชายารัชทายาทด้วยเสียเลย ถึงแม้จะสับสนไปเสียหน่อย
แต่เจิงอวี่จิ้นต้นแบบกุลสตรีของหญิงสาวในเมืองหลวงก็ไม่ทำให้เสียชื่อสมกับ
เป็นยอดหญิงงาม เป็นหน้าเป็นตาให้กับพระสวามีอย่างยิ่ง ด้าน 'เจิงอวี่โม'
และ 'ฮั่วฉางยวน' สถานการณ์ในเรื่องหลังสกุลฮั่วก็เข้มข้นยิ่งๆ ขึ้นไป ดูเหมือน
เจิงอวี่จิ้นของเราจะมีหนทางแห่งความสุขโรยไปด้วยกุหลาบตกแต่งไปด้วย
เพชรนิลจินดา ทว่ามันจะเป็นเช่นนั้นจริงหรือ ในเมื่อคลื่นใต้น้ำที่เคลื่อนไหว
อย่างเงียบงัน อำนาจแห่งสกุลหยางที่ไม่ยอมให้ใครข้ามหน้าข้ามตา นำทัพ
โดย 'หยางไทเฮา' และ 'หยางฝูเจิง' ซึ่งมีองค์ชายรอง 'หลี่เจิงจวิน' เป็นอีกหนึ่ง
ผู้มีสิทธิ์ในบัลลังก์และเป็นสายเลือดสกุลหยางครึ่งหนึ่ง เตรียมก่อตัวรวนที่จะ
ปะทะกันโดยใช้วังหลวงเป็นดังสมรภูมิ

เอาล่ะสิ งานนี้คู่สามีภรรยาหลี่เจิงจิงและเจิงอวี่จิ้นจะได้อย่างไร
ชีวิตรักที่เลือกเองของเจิงอวี่โมจะเดินไปในทิศทางไหน การต่อกรกับ
สกุลหยางในราชสำนักใครจะเป็นฝ่ายปราชัย รับชมบทสรุปสุดท้ายได้ด้วย
การพลิกหน้ากระดาษของ 'ยอดสามีของกุลสตรีอันดับหนึ่ง' เล่มสี่ได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

นางเรียกเขาว่าท่านอาเก่า เห็นชัดว่าดื่มเมาแล้ว หลีเจิงจึงพยักหน้า
ให้ความร่วมมือ พูดว่า "มีเหตุผล เป็นไปได้มากกว่าเจ้าแค่อาศัยสุรา
แก่งัดทำเป็นเมา ทำในสิ่งที่ปกติไม่กล้าทำ"

"แล้วข้าทำสิ่งใด"

"รู้มั่วม กอดตัวข้าไม่ยอมปล่อย ยังพยายามจะบังคับจูบข้า"

น้อยๆ หนอย ไม่มีเรื่องนี้เลย เจิงอวีจิ้นยิ้มมองดูเขาพูดเหลวไหลด้วย
ท่าทางจริงจัง พยักหน้าแล้วพูดว่า "เช่นนั้นทำให้ท่านอาเก่าต้องเจ็บเข้าใจแล้ว
ภายหลังสำเร็จหรือไม่"

หลีเจิงจึงชะงักไปช่วงสั้นๆ แล้วส่ายหน้าอย่างจริงจัง "ไม่"

เจิงอวีจิ้นหัวเราะ ทันใดนั้นก็ยืนตัวขึ้นมา เดินข้ามโต๊ะตัวเตี้ย
มาตรงหน้าเขา แล้วประทับจุมพิตเบาๆ "เช่นนั้นตอนนี้ก็สำเร็จแล้ว"

•

แนะนำตัวละคร

* เจิงอวี่จิ้น

บุตรสาวคนโตจวนอี่ซุนโหว ดวงหน้างดงาม
กิริยาอ่อนหวานเป็นระเบียบ เป็นเลิศในศาสตร์ทั้งสี่
ปัจจุบันเป็นพระชายารัชทายาทผู้เพียบพร้อม
แห่งตำหนักบุรพา

* หลี่เจิงจิ่ง

องค์รัชทายาทแห่งตำหนักบุรพา รูปร่างงดงาม
เฉลียวฉลาด ที่หลบซ่อนตัวในฐานะบุตรชาย
ลำดับที่เก้าแห่งสกุลเจิง หวนคืนสู่ฐานะอันแท้จริง
พร้อมพระชายารัชทายาทอย่างเจิงอวี่จิ้น

* เจิงอวี่โม่

บุตรสาวบ้านรองจวนอี่ซุนโหว งดงาม อ่อนแอ
บอบบาง น้องสาวฝาแฝดของเจิงอวี่จิ้น ปัจจุบัน
เป็นสวณีน้อยจวนจิ่งหย่งโหวที่แม่สามีไม่ปลื้ม
สามีไม่สนใจ

* ฮั่วฉางยวน

จิ่งหย่งโหว แม่ทัพฉางเซิง แห่งกองบัญชาการ
ทหารพิทักษ์ซีเป่ย์ ทอดตาทั่วหล้าไม่อาจเจอ
คนรุ่นเดียวกันที่มีความสามารถเท่า จิตใจโลเล
เป็นบุรุษที่ไม่สนใจเรื่องราวในจวน

* หยางไทเฮา

ไทเฮาสกุลหยาง เป็นหญิงสาวมากบารมี
สะกดข่มทุกคนในตำหนักใน ผู้ที่ช่วยให้ฮ่องเต้
องค์ปัจจุบันได้ครอบครองบัลลังก์

* หลี่เจิงจวิน

องค์ชายรองรูปร่างในราชวงศ์ปัจจุบัน ว่าเป็น
องค์รัชทายาท หากหลี่เจิงจิ่งไม่ปรากฏตัว

114

กลางดึกเมื่อคืนมีหิมะตกอีกครั้ง ครั้นตื่นขึ้นมาในยามเช้าก็ปรากฏ
ภาพหิมะขาวโพลนไปทั่วบริเวณ

วันนี้วันที่ยี่สิบสามเดือนสิบสอง ยามเช้าตรู่ทุกที่ในวังมีบรรยากาศ
เบิกบานสนุกสนาน สาเหตุไม่ใช่อื่นใด แต่เพราะว่าได้หยุดพักแล้ว

นับตั้งแต่วันนี้ราชสำนักจะหยุดตรวฏีกาและหยุดประชุม วันที่ยี่สิบสี่
เดือนสิบสองเป็นต้นไป ที่ว่าการทุกแห่งจะปิดทำการ จนกระทั่งวันที่ยี่สิบ
หลังปีใหม่จึงจะกลับมาประจำการอีกครั้ง

เพราะเทศกาลชั่งหยวนมีวันหยุดเช่นกัน ดังนั้นจึงรวบวันปีใหม่กับ
เทศกาลชั่งหยวนไว้ด้วยกัน โดยวันหยุดประจำปีเริ่มตั้งแต่วันที่ยี่สิบสี่
เดือนสิบสองยาวไปจนถึงวันที่ยี่สิบเดือนหนึ่ง การประชุมเข้าของฮ่องเต้กับ
องครักษ์ทายาทที่จะหนาวหรือร้อนก็ไม่เปลี่ยนแปลงและไม่หยุดพักในที่สุด
ก็ยุติลง มีเวลาพักผ่อนที่สมควรในช่วงขึ้นปีใหม่มหาลยวันนี้ได้

วันนี้เป็นการประชุมวันสุดท้ายของปีนี้ โชคดีที่คนใหญ่คนโตในหกรม
ก็อยากพักผ่อนเช่นกัน การประชุมเช้าไม่มีเรื่องอะไร ไม่ช้าก็เลิกประชุม
หลังจากนั้นหลี่เจิงจึงไปที่ตำหนักเหวินหวาพอเป็นพิธี มีขุนนางน้อยใหญ่
ทยอยกันมาอวยพรเขา ใช้เวลาไม่นานนักเขาก็กลับตำหนักจื่อชิงแล้ว

เจิงอวี่จิ้นเห็นหลี่เจิงจึงกลับมาทักอวยพรหลี่เจิงด้วยรอยยิ้ม
"ยินดีกับองค์รัชทายาทด้วย ปีนี้งานของทางการราบรื่นทุกอย่าง ทุกงาน
สมดังใจปรารถนา ปิดฉากได้อย่างสมบูรณ์"

หลี่เจิงจึงสามารถพักผ่อนได้หนึ่งเดือน เขาถอนใจยาวๆ เช่นกัน พูดด้วย
รอยยิ้มว่า "ปีนี้ได้แต่งงานกับพระชายา น่ายินดีมากจริงๆ เห็นได้ชัดว่า
คำพูดที่เจ้าพูดกับข้าตอนต้นปีมีเหตุผลมาก เพราะเจ้าอวยพรข้าเป็นคนแรก
ปีนี้จึงผ่านไปอย่างราบรื่นยิ่ง ดูท่าหลังจากนี้ทุกปี ข้าคงต้องฟังคำอวยพรปีใหม่
จากปากเจ้าเป็นคนแรกเสียแล้ว"

เจิงอวี่จิ้นคิดไม่ถึงว่าเรื่องนานถึงเพียงนั้น หลี่เจิงจะยังจำได้ ปีที่แล้ว
ตอนปีใหม่ หลี่เจิงจึงออกจากจวนสกุลเจิงไปเยี่ยมเยียนสหาย เจิงอวี่จิ้นคิดว่า
เขาคงไม่กลับมาแล้ว แต่กลับได้พบเขาที่รีบรุดกลับมาในวันที่สองเดือนหนึ่ง
ยามนั้นเจิงอวี่จิ้นยังกุ่มใจเรื่องการแต่งงานอยู่ นางคิดว่าหลี่เจิงจึงไม่อยู่
จึงวางเหยื่อล่อชายหนุ่มรูปงามความสามารถได้อย่างวางใจ ผลปรากฏว่า
ตอนที่กำลังดื่มชากับหลินชิงหย่วนกลับถูกหลี่เจิงจึงเจอเข้าพอดี

ยามนั้นเจิงอวี่จิ้นเพื่อเอาตัวรอดจึงพูดประจบว่าในวันสิ้นปีนางรอ
หลี่เจิงจึงนานมาก อยากจะอวยพรปีใหม่แก่หลี่เจิงจึงเป็นคนแรกแต่กลับ
ไม่เจอตัวคน นางก็แค่พูดไปส่งเดช นางเองจำไม่ได้แล้ว แต่หลี่เจิงจึงกลับจำ
มาถึงตอนนี้

เจิงอวี่จิ้นรู้สึกผิด แต่นางจะให้หลี่เจิงจึงมองออกไม่ได้ พยักหน้า

เหมือนมีเรื่องนี่เกิดขึ้นจริง "ถูกต้อง เห็นได้ว่าชะตาถูกกำหนดไว้แล้ว ข้าออก
องค์รัชทายาทว่าอยากจะอวยพรปีใหม่กับท่านเป็นคนแรกทุกปี ผลปรากฏว่า
ได้แต่งงานกับท่านจริงๆ ได้ใช้ชีวิตกับท่านทุกปี"

หลี่เจิงจิ่งหัวเราะะ จ้มหว่างคิ้วของเจิงอวี่จิ้น "นี่ไม่ใช่สวรรค์กำหนด
อยู่ที่คนกระทำ"

เจิงอวี่จิ้นเดิมทีคิดจะทำนิ่งเอาไว้ สุดท้ายกลับทนไม่ไหวหัวเราะออกมา
นางพูดว่า "ใช่แล้ว สวรรค์จัดเตรียม จะสู้ฝีมือขององค์รัชทายาทได้อย่างไร
วันนี้ท่านหยุดพัก ถอดชุดราชสำนักออกก่อน เปลี่ยนชุดเบาสบายกว่านี้เถอะ"

หลี่เจิงจิ่งมีความคิดเช่นเดียวกัน เขาเดินเข้าไปตำหนักสวนใน ตั้งแต่
เจิงอวี่จิ้นมา เรื่องใกล้ตัวเช่นนี้ก็เปลี่ยนมือจากชั้นที่มาเป็นหน้าที่ของเจิงอวี่จิ้น
นางเลือกชุดผ้าแพรสีฟ้าอ่อนปักดินทองให้แก่หลี่เจิงจิ่ง ส่วนเกี่ยวกับครอบผมนั้น
ด้วยครั้นจะรวบใหม่ ก็ยังคงครอบด้วยเกี้ยวทองขององค์รัชทายาทเช่นเดิม

เจิงอวี่จิ้นขยับปลายเท้าจัดคอเสื้อให้เขา ตำหนักสวนในที่เต็มไปด้วย
กลิ่นอายอบอุ่นนี้มีเพียงพวกเขาสองคน หลี่เจิงจิ่งรับรู้ได้ถึงลมหายใจของนาง
เป่ารดต้นคอของตนเอง เขาก้มหน้าเล็กน้อย เอียงแก้มทับเส้นผมของนาง
พูดเสียงเบาว่า "เวลาที่ผ่านมานี้ลำบากเจ้าแล้ว โชคดีที่เจ้าออกหน้าติดต่อกับ
เหล่าฮูหยิน ตำหนักบุรพามีสภาพเช่นทุกวันนี้ได้ เจ้ามีผลงานอย่างมาก"

ช่วงนี้ใกล้ถึงวันปีใหม่แล้ว เจิงอวี่จิ้นอวยโอกาสนี้ไปพบกับเหล่าฮูหยิน
ของขุนนางบรรดาศักดิ์ แม้จะก้าวหน้าเข้าไปสักนิด ทว่าขับเคลือนไปอย่างมั่นคง
การติดต่อกับผู้คนภายนอกของบรรดาฮูหยินถือเป็นทักษะที่ลึกซึ้งสูงส่ง
แขนงหนึ่ง มีฮูหยินสองฝ่ายเป็นตัวเชื่อมระหว่างกลาง หลี่เจิงจิ่งกับขุนนาง
ชั้นสูงคนอื่นๆ ก็ติดต่อกันได้ในที่สุด มีการหยั่งเชิงซึ่งกันและกันอย่างนอบน้อม
และระมัดระวังขึ้นมา

"มิกล้ารับ" เจิงอวีจิ้นกดคอเสื้อของเขาดีแล้วก็หยิบสายรัดเอวหยก ออกมาจากตู้เสื้อผ้า พูดยว่า "เป็นองครักษ์ทายาทที่ได้ใจคน ข้าไม่กล้าเอาผลงาน หรอก"

หลี่เจิงจิ่งเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลำลอง ชุดนี้สีล้วนงดงาม ยามเคลื่อนไหว มีแสงทองพลีไฉวรางๆ ในความเรียบง่ายมีความหรูหรา รับกับเกี้ยวทอง บนผมของเขา สีฟ้าอ่อนกับสีทองบนชุดประสาณงดงาม ขับให้เขาคิ้วตา เป็นประกาย สง่างามสูงศักดิ์ ใบหน้าดูหล่อเหลาคมคายมากขึ้น

เจิงอวีจิ้นถือสายรัดเอวหยก เห็นหลี่เจิงจิ่งยังคงยืนตรงนิ่งจึงพูด เตือนสติว่า "องครักษ์ทายาท รบกวณยกแขนขึ้นด้วยเพคะ"

หลี่เจิงจิ่งหลุบตามองนาง ยกสองแขนขึ้นช้าๆ แต่ว่าระยะยังคงไม่กว้างเท่าใด เจิงอวีจิ้นจนปัญญา ทำได้เพียงขยับเข้าใกล้อีกเล็กน้อย ช่วยใส่สายรัดเอวหยกให้เขา

มองจากด้านข้างดูเหมือนเจิงอวีจิ้นกดคอเอวของหลี่เจิงจิ่งเอาไว้ หลี่เจิงจิ่งวางมือลงอย่างเป็นธรรมชาติ กดเจิงอวีจิ้นแล้วพูดยว่า "ไม่เกี่ยวกับข้า โชคดีที่มีเจ้า ระยะนี้ลำบากเจ้าแล้ว หนึ่งเดือนจากนี้ข้าไม่ต้องเข้าประชุม สามารถอยู่กับเจ้าได้แล้ว"

มือของหลี่เจิงจิ่งวางไว้ตรงหลังเอวของเจิงอวีจิ้น แขนของเจิงอวีจิ้น ถูกกดไว้ ติตตะขอไม่ค่อยถนัด นางขยับเล็กน้อย ลอบพูดเตือนสติว่า "วางมือลงดีๆ ก่อน ท่านขวางข้าติตตะขอ"

หลี่เจิงจิ่งถูกรังเกียจก็เฝ้าปากมองนางแวบหนึ่งแล้วคลายมือช้าๆ

ในที่สุดก็แต่งตั้งให้เขาจนเสร็จ เจิงอวีจิ้นพอใจมาก ไม่สนใจเรื่องเล็กน้อยที่เกิดขึ้นเมื่อครู่เลยสักนิด "องครักษ์ทายาทลำบากมาหนึ่งปี ตอนนี้ในที่สุดก็ได้พักผ่อนแล้ว ดีเหลือเกิน"

หลี่เจิ้งจิ่งใจคิดว่าเขาไม่รับรู้ถึงความรู้สึกนั้นจากตัวเจิ้งอวี่จิ้นเลย เขาถอนใจเฮือกหนึ่ง กอดพระชายาของตนที่สง่างามและไม่หมกมุ่นกับความรูสึกส่วนตัวของตนเองอย่างยอมรับชะตาชีวิต เดินไปตำหนัก ปีกตะวันออกพลางพูดว่า "คิดว่าสุดท้ายคงพักได้ไม่ถึงหนึ่งเดือน แต่อย่างน้อยก็สามารถฉลองปีใหม่กับเจ้าได้ วันนี้หยุดตรวจฎีกาอย่างเป็นทางการ ฝ่าบาทเบิกบานใจเช่นกัน เพราะเป็นวันปีใหม่อเล็ก* กลางคืนที่ตำหนักฝ่าบาทมีงานฉลองของราชวงศ์"

เจิ้งอวี่จิ้นพยักหน้า วันปีใหม่อเล็กมีงานเลี้ยง นางรู้มานานแล้ว โดยเฉพาะปีนี้หลี่เจิ้งจิ่งกลับมาแล้ว ฮองเต๋อฉลองพร้อมหน้าครอบครัวเช่นนี้เป็นครั้งแรก จึงมีความยินดีเป็นอย่างมาก บอกหยางฮองเฮาไว้แต่แรกแล้วว่าวันปีใหม่อเล็กนี้ให้จัดงานเลี้ยงอย่างยิ่งใหญ่

เพราะเป็นงานฉลองของราชวงศ์ ทั้งฮองเต๋อ ฮองเฮา ไทเฮา สนมชายารวมถึงองค์หญิงองค์ชายล้วนมาปรากฏตัวในงาน นี่นับเป็นเรื่องใหญ่ที่หาได้ยากยิ่งในตำหนักใน นับตั้งแต่ครั้งเดือนก่อน บรรดาสนมชายาในตำหนักในจึงเตรียมชุดสวมใส่ในวันนี้อย่างเบิกบานใจแล้ว

แต่สนมชายาแย่งชิงประชันกันอย่างไรก็ไม่เกี่ยวอันใดกับเจิ้งอวี่จิ้น นางเป็นพระชายารัชทายาท เป็นสตรีผู้ครองอำนาจอย่างแท้จริงหนึ่งเดียวในรุ่นของเหล่าองค์ชาย จะต้องไปประชันอะไรกับเหล่าสนมชายา นั่นเป็นเรื่องที่ฮองเฮาควรจะไปสนใจ หลี่เจิ้งจิ่งก็มีความคิดเช่นเดียวกันนี้ ดังนั้นผ่านไปแล้วครึ่งค่อนบาย ทั้งสองคนยังคงใจเย็นไม่รีบร้อน ไม่คิดจะเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย

* วันปีใหม่อเล็ก หรือเสี่ยวเหนียน หมายถึงช่วงเวลาก่อนปีใหม่ที่ทุกบ้านเริ่มเตรียมข้าวของสำหรับฉลองปีใหม่ ติดภาพมงคลและกลอนคู่ ทำความสะอาดบ้าน เสี่ยวเหนียนในแต่ละท้องถิ่นกำหนดวันแตกต่างกันไป ส่วนใหญ่มักเป็นหนึ่งสัปดาห์ก่อนขึ้นปีใหม่

พวกเขาสองคนถึงขั้นดัมซาซมหิมะอีกด้วย คำนวณว่าเวลาพอสมควรแล้ว จึงได้เดินไปที่ตำนหนักคุณหญิงอย่างสบายใจ

งานฉลองของราชวงศ์วันนี้ สถานที่จัดไว้ในอาณาเขตของหยางฮองเฮาผู้เป็นใหญ่ในตำหนักใน ตอนเช้าจึงวิ่งกับหลี่เจิ้งจิ้งไปถึงภายใต้ตำหนักคุณหญิงมีคนจำนวนไม่น้อยแล้ว

ได้ยินว่าเจิ้งอวี่จิ้นกับหลี่เจิ้งจิ้งเข้ามา ภายในตำหนักนอกจากหยางฮองเฮาแล้ว สนมชายาและองค์หญิงคนอื่นต่างพากันลุกขึ้นก้มหน้าคำนับแล้วพูดว่า "ถวายพระพรองค์รัชทายาท ถวายพระพรพระชายารัชทายาท"

เจิ้งอวี่จิ้นกับหลี่เจิ้งจิ้งคำนับหยางฮองเฮาที่นั่งอยู่ตำแหน่งหลักพร้อมกัน "ถวายพระพรสองเฮา ขอสองเฮาทรงมีความสุข"

หยางฮองเฮาพยักหน้าเบาๆ อยู่ต่อหน้าสองคนนี้ นางแสดงความสนิทสนมออกมาไม่ได้จริงๆ "องค์รัชทายาทกับพระชายารัชทายาทมาแล้ว รีบนั่งลงเถอะ"

ทั้งสองคนลุกขึ้น แม้แต่การลุกขึ้นยังทำพร้อมกัน หลังจากทั้งสองยืนดีแล้ว หลี่เจิ้งจิ้งจึงยกมือเล็กน้อยให้กับทุกคนที่อยู่ข้างหลัง "ทุกท่านไม่ต้องมากพิธี ลุกขึ้นเถอะ"

ทุกคนในโถงทยอยกันลุกขึ้น นั่งลงประจำที่ของตนเอง ในสถานการณ์ที่ทุกคนมาปรากฏตัวพร้อมกัน ลำดับการนั่งนั้นสำคัญเป็นพิเศษ ทุกครั้งที่มีคนเข้ามา ตำแหน่งที่นั่งก็จะเกิดการประมือที่ไร้เสียงขึ้น ใครมีฐานะสูงในวังหลวง ใครที่สภาพการณ์ระยะนี้ดี แค่มองก็เข้าใจได้

โชคดีที่เรื่องเหล่านี้ไม่ส่งผลกระทบต่อหลี่เจิ้งจิ้งกับเจิ้งอวี่จิ้นแม้แต่หน่อย มีแต่ผู้อื่นที่ต้องขยับที่นั่งให้พวกเขา ไม่มีเหตุผลที่พวกเขาต้องหลีกเลี่ยงให้ผู้อื่น

ทั้งแผ่นดินนี้คนที่สามารถทำให้พวกเขาลุกขึ้นได้มีทั้งหมดสามคนเท่านั้น คนที่ยิ่งเป็นคนสำคัญจะยิ่งปรากฏตัวช้า หลังจากเง็กอวีจิ้นกับ หลี่เจิ้งจิ่งมาถึง งานเลี้ยงก็ใกล้จะเริ่มแล้ว พวกเขา รออยู่ไม่นานสองได้ ก็ประคองหยางไทเฮามาถึง ทุกคนลุกขึ้นคำนับสองได้กับไทเฮา หลังจาก ไทเฮานั่งลงแล้ว หยางสองเฮาก็ประกาศว่า "เริ่มงาน ตั้งลำดับได้"

ชั้นที่สองขบวนทยอยกันเข้ามาในทันที เดินก้าวเล็กๆ ทว่ารวดเร็ว วางอาหารบนโต๊ะผู้เป็นนายแต่ละโต๊ะ สองได้นั่งอยู่ตรงกลาง กวาดตามองไป เห็นสนมชายาบ้างอวบอวนบ้างผอมบางอยู่เต็มโถง แต่ละนางล้วนมีความโดดเด่น ส่วนโอรสและธิดาของเขาก็มาร่วมสนุกด้วย โดยเฉพาะ เรื่องที่สำคัญยิ่งคือนี่ในที่สุดหลี่เจิ้งจิ่งก็กลับมาแล้ว

สองได้เห็นแล้วทอดถอนใจ พูดว่า "เรารอคอยมาสิบกว่าปี วันนี้ทุกคน ในที่สุดก็ได้พร้อมหน้าพร้อมตากัน เรื่องนี้น่ายินดีเป็นอย่างมาก ควรจะ ร่วมดื่มกันสักจอก"

สองได้พูดแล้ว ทุกคนที่นั่งอยู่ในงานย่อมต้องยกจอกสุราขึ้นด้วย รอยยิ้ม พากันขานรับ คำพูดนี้ของสองได้เห็นได้ชัดว่าพูดกับองค์รัชทายาท หลังจากทุกคนดื่มไปหนึ่งรอบแล้ว สองได้ยังไม่หมดสนุก ยกจอกด้วยรอยยิ้ม หันไปทางที่นั่งของหลี่เจิ้งจิ่งกับเง็กอวีจิ้น

"นี่เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีมานี้ที่องค์รัชทายาทฉลองปีใหม่ในวัง กระมัง คิดไม่ถึงว่าครั้งก่อนตอนที่เจ้าอยู่ในวังยังมีความสูงไม่ถึงโต๊ะ วันนี้ กลับแต่งพระชายาสว่างครอบครองแล้ว"

หลี่เจิ้งจิ่งยืนขึ้น ยกจอกแล้วพูดว่า "เป็นความผิดของกระหม่อมเอง หลายปีมานี้ไม่ได้อยู่กตัญญูข้างกายฝ่าบาท กระหม่อมละอายใจนัก"

สองได้โบหน้าแฝงความรู้สึกลึกซึ้ง โบกมือใหญ่ไปมา แล้วพูดว่า

"ในเมื่อกลับมาแล้วยังจะพูดเรื่องที่ผ่านมาไปแล้วด้วยเหตุใดกัน นี่เป็นเรื่องมงคล ควรจะยินดีกันจึงจะถูก"

หลี่เจิ้งจึงรับคำ ยกสุราคารวะฮ่องเต้เองสามจอก เจิงอวี๋จินเห็นแล้ว ก็ยืนขึ้นเช่นกัน ยกสุราคารวะฮ่องเต้พร้อมกับหลี่เจิ้ง

ฮ่องเต้มองดูพระโอรสองค์ใหญ่ที่รูปร่างสูงสง่าหน้าตาหล่อเหลา ภายใต้แสงไฟ แล้วมองพระสุนิสายที่ส่งงามกิริยาเพียบพร้อม ในใจก็ยังยินดี พระโอรสและพระสุนิสายยกสุราคารวะ ฮ่องเต้จะมีเหตุผลให้ปฏิเสธได้หรือ พอฮ่องเต้สำราญใจก็ยกสุราขึ้นดื่มจนหมด

คนอื่นในงานเลี้ยงเห็นแล้วมีความรู้สึกแตกต่างกันไป

หลี่เจิ้งจึงเปลี่ยนชุดลำลองสีฟ้าอ่อน เนื้อผ้าชั้นเลิศให้ความแตกต่าง ยืนอยู่ใต้แสงไฟแล้วงามราวกับหยกสลัก มีประกายแสงสีทอง ส่วนเจิงอวี๋จิน ที่อยู่ข้างกายเขาสวมชุดกระโปรงนวมคอตั้งสีชมพูอ่อน เนื้อผ้าเหมือนกับ ชุดบนตัวหลี่เจิ้งจึงราวกับออกมาจากพับเดียวกัน ทั้งสองคนคนหนึ่ง เลือสีฟ้าอ่อนคนหนึ่งเลือสีชมพูอ่อน ยืนอยู่ด้วยกันเปล่งแสงงดงาม สะท้อนรับกัน

งดงามเกินไปจริงๆ มีเพียงพวกเขาสองคนที่เป็นสามภรรยา มีเพียง พวกเขาที่สวมชุดคู่กันได้

หยางฮองเฮาถูกภาพนี้บาดตาจนดวงตาปวดแปลบ องค์ชายรอง หลี่เจิ้งจินเลื่อนสายตาหนีเจี๊ยบๆ เป็นอีกครั้งที่คิดว่าเรื่องการแต่งพระชายา ควรจะเสนอปรึกษาได้แล้ว เหล่าสนมชายาที่นั่งอยู่เบื้องล่างทั้งอีกฉาและริษยา หลังเข้าประตูวังลี้กล้ำราวกับห้วงสมุทร* พวกนางแม้จะเป็นสนมชายา

* หลังเข้าประตูวังลี้กล้ำราวกับห้วงสมุทร แผลงจาก 'หลังเข้าจวนโหวลี้กล้ำราวกับห้วงสมุทร' วรรณหนึ่งของ บทกลอน 'แต่สาวใช้ผู้จากจร' ประพันธ์โดยซูเจียว กวีสมัยถัง สะท้อนความเศร้าโศกของตนเองเมื่อสตรี อันเป็นที่รักถูกขายเข้าจวนผู้มีอำนาจแล้วหลบเลี่ยงเมื่อพบกับอีกครั้ง ต่อมาใช้อุปมาถึงที่อยู่ของผู้สูงศักดิ์มีอำนาจ ที่ควบคุมเข้มงวด ไม่อาจเข้าออกได้ตามใจ

แต่พูดให้กระจ่างแล้วก็ถือเป็นอนุกรรยา ชีวิตของพวกนางไม่มีโอกาส
ได้สวมชุดแบบเดียวกับสามีแน่นอน

ในที่นี้มีเพียงฮ่องเต้ที่มองคนงามคุณนี้แล้วมีความสุข

เจิงอวี่จิ้นไม่รู้ว่านางกำลังแสดงความรักต่อหน้าทุกคนโดยไม่ได้ตั้งใจ
แท้จริงแล้วนางไม่ได้ตั้งใจจริงๆ แต่เพราะเสื้อผ้าของหลี่เจิงจิงนางเป็นคนเลือก
ทั้งหมด ตอนที่เจิงอวี่จิ้นสั่งทำเสื้อผ้าให้ตนเองก็สั่งทำให้หลี่เจิงจิงชุดหนึ่ง
เช่นกัน ดังนั้นเสื้อผ้าบนตัวทั้งสองคน ไม่ว่าจะใส่อะไรก็จะเข้าคู่กัน
โดยเฉพาะพวกเขารูปร่างหน้าตาดี กิริยาท่าทางดี การกระทำสอดคล้องกัน
แค่เพียงลุกขึ้นยกสุราคารวะพร้อมกันก็ยิ่งทำให้คนอื่นรู้สึกว่าการตั้งใจ
แสดงความรักกันอยู่

หลังจากยกสุราคารวะแล้ว เจิงอวี่จิ้นก็นั่งลง หลี่เจิงจิงยื่นน้ำชาให้นาง
ถ้วยหนึ่ง กระชิบบางอย่างข้างหูของนาง เจิงอวี่จิ้นฟังแล้วพยักหน้า ท่าทีของ
คนทั้งสองที่มีต่อกันในสายตาของคนรอบข้างสร้างความริษยาจนขีดฟันให้
อีกระลอก กุ้ยเฟยเป็นคนแรกที่ทนไม่ไหวถามว่า "องค์รัชทายาทกับ
พระชายารัชทายาทดูรักกันดีจริง อยู่ต่อหน้าคนจำนวนมากเช่นนี้ ไม่รู้ว่า
องค์รัชทายาทกับพระชายารัชทายาทกระชิบอะไรกัน"

เจิงอวี่จิ้นเงยหน้าขึ้นอย่างตกใจ ยังไม่ทันคิดว่าเหตุใดหัวข้อสนทนา
จึงวนมาที่ตัวนางได้ หลี่เจิงจิงก็พูดตอบไปแล้วว่า "พระชายาเดิมสุราไม่เก่ง
ข้ากลัวนางจะเมา จึงเตือนให้นางดื่มชาล้างสุรา"

กุ้ยเฟยส่งเสียงจุปาก ใช้ผ้าเช็ดหน้าป้องปากหัวเราะแล้วพูดว่า
"สามีภรรยาอายุน้อยช่างแตกต่างเสียจริง ข้าเช็ดฟันจนฟันแทบหลุดแล้ว
อีกครู่มีอาหารแข็งๆ ขึ้นโຕະ เกรงว่าคงจะเคี้ยวไม่ไหวแล้ว"

เจิงอวี่จิ้นทำได้เพียงรักษารอยยิ้มไว้ ปล่อยให้ทุกคนพูดหยอกเย้า

ชูเฟยนั่งเฝ้าอยู่กับกุ้ยเฟย เห็นเหตุการณ์แล้วจึงพูดว่า "องค์รัชทายาทกับพระราชารัชทายาทเข้ากันได้ดี ความรักราบรื่น นี่นับเป็นเรื่องที่ดีมากของราชวงศ์เรา หม่อมฉันกลับหวังว่าจะเจ็ดพันมากกว่านี้สักนิด"

ชูเฟยกับเจิ้งอวี่จิ้นมีความสัมพันธ์ของจวนชางกั๋ววงเชื่อมประสานปกติมักออกหน้าพูดแทนฝ่ายตำหนักบุรพา เจิ้งอวี่จิ้นยอมรับความหวังดีของชูเฟย พูดด้วยรอยยิ้ม "กุ้ยเฟยกับชูเฟยอย่าทรงหยอกเย้าหม่อมฉันอีกเลย หากทั้งสองพระองค์ยังตรัสต่อไปหม่อมฉันคงจะอายจนแทรกแผ่นดินหนีแล้ว สุราจกนี้หม่อมฉันขอคารวะทั้งสองพระองค์พะคะ"

พระราชารัชทายาทยกสุราคารวะ กุ้ยเฟยไม่รับไม่ได้ รับการคารวะของคนเขาแล้ว กุ้ยเฟยยอมไม่สะดวกจะพูดหยอกเย้าอีก ทางสนมชายาสงบลงในที่ที่สุด คิดไม่ถึงว่าหยางไทเฮาบนที่นั่งฟังอยู่ครู่หนึ่งก็พูดอย่างซ้าๆ ว่า "ชูเฟยพูดมีเหตุผล พวกเจ้าสามีภรรยารักกันดี นี่เป็นเรื่องดีของแผ่นดินจริงๆ แต่พระราชารัชทายาทในเมื่อเป็นชายาเอก หน้าที่สำคัญที่สุดก็คือมีบุตรหลานสืบเชื้อสายให้แก่ราชวงศ์ พระราชารัชทายาทเข้าวังมาได้ครึ่งปีแล้ว ตอนนี้ มีข่าวดีอะไรหรือยัง"

ด้วยคำพูดประโยคสุดท้ายของหยางไทเฮา บรรยายากาศในตำหนักที่ยังนับว่าปรองดองกันแต่เดิมเย็นเยือกขึ้นอย่างรวดเร็ว รอยยิ้มบนใบหน้าเจิ้งอวี่จิ้นหายไป หยางไทเฮาพูดเรื่องนี้ต่อหน้าคนจำนวนมากเช่นนั้น เห็นได้ชัดว่าตั้งใจจะทำให้นางชายาหน้า แท้จริงแล้วแต่งงานได้เพียงแค่ครึ่งปี ยังไม่ตั้งครรรภ์เป็นเรื่องปกติมาก บ้านสามีต่อให้ร้อนใจเพียงใดก็จะไม่เร่งสะใจเช่นนั้น แต่หลี่เจิงจิ้งยืนอยู่บนการต่อสู้แย่งชิงที่รุนแรง แต่ละความเคลื่อนไหวล้วนมีคนนับไม่ถ้วนจับจ้อง ข้างหลังยังมีท่านย่าเลี้ยงอย่างหยางไทเฮา ยิ่งถูกยกขึ้นมาพูดถึงได้ง่ายที่สุด

เงาะวีจั้นวางจอกสุราลง กำลังจะพูดอะไรบางอย่างก็มีฝ่ามืออุ่นข้างหนึ่ง มาทาบทับบนมือ หลี่เจิงจิ้งนิ้วมือเรียวยาว ข้อนิ้วได้สัมผัสส่วนน่านองมาก เวลานี้มือของเขากดเบาๆ บนมือของเงาะวีจั้น ทั้งที่แรงเบามาก แต่ทำให้ คนรู้สึกสงบเยือกเย็นได้อย่างน่าประหลาด

หลี่เจิงจิ้งมองหยางไทเฮา ไม่หลบเลี่ยงสายตา พูดอย่างช้าๆ ว่า "การออกตัณญ์มีสามอย่าง ไร้ผู้สืบสกุลเป็นเรื่องใหญ่ที่สุด กระหม่อม เข้าพิธีสมหมวกแล้วยังไม่มีบุตร นับว่าออกตัณญ์ต่อฝ่าบาทและไทเฮามาก กระหม่อมรู้สึกไม่สบายใจ ถ้าไทเฮาจะทรงลงโทษ กระหม่อมจะขอรับไว้ แต่โดยดีพะยะค่ะ"

115

ภายในตำหนักอันใหญ่โตเจียบสนิท ได้ยินเพียงเสียงของหลี่เจิงจิ่ง พุดไม่เร็วไม่ช้าอย่างหนักแน่น

หลี่เจิงจิ่งเอ่ยปากพุดก็ถึงความรับผิดชอบทั้งหมดมาไว้กับตนเอง หยางไทเฮาเดิมทีคิดจะสร้างความลำบากใจให้เจิงอวี่จิ้น หลี่เจิงจิ่งทำเช่นนั้น หยางไทเฮากลับพุดอะไรต่อไม่ได้ นางซ้อนตาขึ้น พุดว่า "องค์รัชทายาทนับว่า ปกป้องพระราชยารัชมหายาทได้ดีนัก แต่ในเมื่อเข้ามาในราชวงศ์แล้ว การรู้มารยาท เห็นแก่ส่วนรวมเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด โดยเฉพาะพระราชยารัชมหายาท เป็นสองเฮาในอนาคต ภาระบนบ่าสองเฮาช้าเร็วก็ต้องมอบให้อยู่ในมือเจ้า ถ้าพระราชยารัชมหายาททำตัวเป็นเยี่ยงอย่างไม่ได้ สตรีอื่นในแผ่นดินนี้เห็นแล้ว เอาเป็นเยี่ยงอย่างขึ้นมาจะทำอย่างไร"

หยางไทเฮาตั้งใจเรียกนาง เจิงอวี่จิ้นนั่งต่อไปไม่ได้ รวบแขนเสื้อลุกยืน หลี่เจิงจิ่งนั่งอยู่ข้างกายนางก็ลุกยืนตามนางด้วย

เง็กอวีจิ้นหลุบตาลงฟังคำสั่งสอน "ไทเฮาตรัสถูกแล้ว หม่อมฉันหม่อมรับคำสั่งสอน แต่ฝ่าบาทมีพระพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง ฮองเฮาทรงเป็นมารดาของแผ่นดิน หม่อมฉันยังมีเรื่องมากมายต้องเรียนรู้อีกจากฮองเฮา ไทเฮาตรัสคำเหล่านี้ออกมา ทำให้หม่อมฉันหวาดกลัวเหลือเกิน"

หยางไทเฮาพยายามยุแหย่ความสัมพันธ์ของพวกเขาทั้งสองแต่ไม่หยุดเวลานี้อยู่ต่อหน้าคนในตำหนักใน ฮองเต็กก็อยู่ในงานด้วย หยางไทเฮากลับพูดว่า 'พระชายารัชทายาทเป็นฮองเฮาในอนาคต' ความคิดนี้ดูไม่ถูกไม่ควรเท่าไรนัก

เง็กอวีจิ้นซึ่งดูเย็นอย่างชัดเจนในทันที หยางไทเฮาแม้จะผิดหวัง แต่ก็ไม่ได้คิดจะหาความต่อไป คำพูดยุแหย่เหล่านี้แต่ละเบาๆ ก็พอแล้ว พูดมากไปจะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ครั้งนี้ไม่สำเร็จ วันหน้ายังมีโอกาสอีกมาก

หยางไทเฮาผ่อนอารมณ์ เปลี่ยนเรื่องพูดไปทันใด พูดว่า "พระชายารัชทายาทเข้าวังมาครั้งปีแล้วกระมัง ครึ่งปีนี้ตำหนักบุรพายังคงว่างอยู่ ในตำหนักแม้แต่คนปรนนิบัติองค์รัชทายาทสักคนยังไม่มี ถึงแม้เรื่องเหล่านี้จะทำให้คนรังเกียจ แต่ข้าในฐานะย่าคงต้องขอเป็นคนใจร้าย พระชายารัชทายาท ข้ารู้ว่าคำพูดเหล่านี้เจ้าไม่ชอบฟัง แต่เจ้าเป็นแบบอย่างของสตรีในได้หล้า ความอิจฉาเป็นเรื่องต้องห้ามอย่างยิ่ง ตามกฎแล้วข้างกายองค์รัชทายาทควรมีชายารองตำแหน่งไฉเหริน เสวียนซือ และซุนหนี่ว แต่ตอนนี้ผ่านไปครึ่งปีแล้วกลับไม่มีสักคน ลือออกไปให้สตรีอื่นได้ยิน ราชสำนักจะควบคุมสั่งสอนคนในแผ่นดินได้อย่างไร พระชายารัชทายาท เจ้าว่าใช่หรือไม่"

เง็กอวีจิ้นก้มหน้า นางคาดถึงเหตุการณ์นี้ไว้แต่แรกแล้ว เพียงแค่ว่าคิดไม่ถึงว่าจะมาถึงในสถานการณ์เช่นนี้

การรับอนุภรรยาเป็นหลุมที่ภรรยาเอกอ้อมเข้าไปไม่ได้ อนุภรรยาในตระกูลสูงศักดิ์เป็นเรื่องธรรมดาว่ากับดื่มน้ำกินอาหาร เจิงอวี่จิ้นเห็นท่านพ่อท่านอาแต่ละคนรับอนุภรรยามาตั้งแต่เด็ก หรือแม้แต่อาเขย ลูกพี่ลูกน้องของนางก็ไม่ยกเว้น การจัดการอนุภรรยาของสามีเหมือนการดูแลบ้าน กลายเป็นความสามารถที่ในชีวิตสตรีคนหนึ่งต้องเรียนรู้ให้เป็น

เจิงอวี่จิ้นก่อนหน้านี้ไม่คิดว่าอนุภรรยาจะเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร นางถึงขั้นคิดว่าอนุภรรยา กับทรัพย์สินสมบัติไม่แตกต่างกัน ขอเพียงผู้สืบทอดรุ่นถัดไปอยู่ในมือ นาง สามีอยากจะไปที่ใดก็ไป เกี่ยวข้องอะไรกับนาง บุตรที่อนุภรรายาคลอดออกมา นางก็อุ้มมาเลี้ยงเอง คนที่ไม่มีบุตรก็โยนให้เรือนสวนในเลี้ยงดู อย่างไรก็ตามเสียก็ไม่ต้องเสียเงินของนาง เจิงอวี่จิ้นไม่ถือสา

สำหรับสหายสนิทที่เคยเห็นว่าก่อนออกเรือนยังดีอยู่เหล่านั้น หลังแต่งงานแล้วเหิงหวงใส่อารมณ์ โวยวายจะเป็นจะตายเพราะอนุภรรยา เจิงอวี่จิ้นรู้สึกว่ายากจะเข้าใจได้เช่นกัน มีอะไรนางโวยวายก็แค่นบ้านมีสิ่งของเพิ่มมาอีกหนึ่งชิ้นเท่านั้น สามีเอาไปเล่นสนุกได้ ในฐานะภรรยาเอกสิ่งเดียวที่ต้องระวังก็คือปล่อยให้อำนาจของสิ่งของมีมากกว่าตนเองไม่ได้

ทุกครั้งที่เจิงอวี่จิ้นเห็นท่านหญิงซึ่งผู้โกรธจนขว้างปาข้าวของเพราะอนุภรรยาคนใหม่ที่เจิงหยวนเสียนพากลับมาก็ล้วนลอบส่ายหน้าในใจ ส่วนหญิงที่ใจสลายเป็นเก้าถ่านเพราะสามีรับอนุภรรยาจนทำให้ตนเองดูเหี่ยวเฉา กัดกัดลุ่มนวลเกลียดเหล่านั้นก็ยิ่งดูโง่เขลา แต่อนุภรรายามากเรื่องก็มาก ภายใต้เงื่อนไขเดียวกัน หลินชิงหย่วน จั้วหยวนผู้รักหาความบริสุทธิ์ของตนเองอย่างดีเช่นนี้ เทียบกับคุณชายอ่อนโยนมีอารมณ์หลากหลายอย่าง สวีจื่อเซี่ยน เจิงอวี่จิ้นเลือกหลินชิงหย่วนอย่างไม่ลังเลใจแม้แต่น้อย

นางคิดว่าตนเองสงบนิ่งได้มากพอแล้ว ในทางสติปัญญาและเหตุผล

นางรู้ว่าองค์รัชทายาทรัชทายารองเป็นเรื่องของเวลาช้าเร็วเท่านั้น หากจะให้คนอื่นพูด สู้นางลงมือเอง เลือกคนที่อยู่ในขอบเขตที่นางควบคุมได้ดีกว่า แต่ในทางความรู้สึก เจิงอวี่จิ้นคิดว่าตำแหน่งรัชทายาทที่นางเป็นคนจัดการจะมีอีกคนย้ายเข้ามา หรืออาจจะเป็นหญิงสาวอีกกลุ่มหนึ่ง หลี่เจิงจิงจะใช้คำที่เคยพูดกับนางไปพูดกับหญิงอื่นอีกรอบ นางก็รู้สึกไม่สบายใจไปทั้งตัวแล้ว

เจิงอวี่จิ้นลอบหยิกตนเองทีหนึ่ง อยากจะใช้ความเจ็บปวดทำให้ตนเองตัดสินใจได้ นางเดินมาถึงขั้นนี้ไม่ง่าย นางจะให้ความอวรณ์ตัดสินใจไม่ลง เพียงชั่วขณะทำลายสิ่งที่สร้างมานานหลายปีไม่ได้

สิบนิ้วเชื่อมถึงใจ* ความเจ็บแปลบนั้นราวกับส่งเข้าไปในสมอง เจิงอวี่จิ้น กำลังจะเอ่ยปากรับคำกลับถูกอีกคนขวางไว้ทันใด หลี่เจิงจิงยื่นแขนกีดขวางของนางออก ส่วนตนเองหันกายไปค้อมคานับหยางไทเฮาที่นั่งอยู่เบื้องสูง "ไทเฮาตรัสถูกแล้ว กระหม่อมในฐานะองค์รัชทายาทควรจะเป็นอย่างของแผ่นดิน องค์ปฐมกษัตริย์ทรงตรากฎไว้ อนุญาตให้ซินอ่อง** ขอคัดเลือกชายารองได้หนึ่งครั้ง เป็นจำนวนอย่างมากที่สุดสิบคน จั้วนองอายุสี่สิบห้าปี หากพระชายาเอกไม่มีบุตร ให้เลือกสตรีตระกูลดีมาเป็นชายารองสองคน อายุสามสิบปียังไม่มีบุตรอีก ให้เลือกชายารองได้ครบสี่คน สำหรับสามัญชนต้องอายุสี่สิบปีขึ้นไปแล้วได้รับบุตรชายจึงจะสามารถรับอนุภรรยาได้หนึ่งคน กระหม่อมแม้จะเป็นองค์รัชทายาท แต่องค์ชายละเมิดกฎมีโทษเท่าสามัญชน พูดไปแล้วย่อมไม่พ้นหลักการนี้ กระหม่อมประพฤติตนเป็นแบบอย่าง เป็นต้นแบบให้สามัญชนในแผ่นดิน ตอนนี้กระหม่อมยังอายุไม่ถึงสี่สิบปี แม้จะยังไม่มีบุตร แต่จะรับชายารองได้อย่างไร"

* สิบนิ้วเชื่อมถึงใจ หมายถึงส่วนเล็กๆ ทุกส่วนในร่างกายส่วนเชื่อมโยงถึงจิตใจ

** ซินอ่อง เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ชายลำดับที่หนึ่ง โดยมากผู้ที่ได้รับตำแหน่งนี้มักเป็นพระโอรส พระเชษฐา หรือพระอนุชาในฮ่องเต้

หยางไทเฮาฟังแล้วขมวดคิ้ว องค์ปฐมกษัตริย์มีนิสัยเข้มงวดอย่างยิ่ง ในชีวิตเกลียดชังขุนนางโกงกินและใช้สอยฟุ่มเฟือยที่สุด ดังนั้นจึงได้ตรากฎที่เข้มงวดรุนแรง กระทั่งชินอ่อง จวินอ่อง ขุนนางตลอดจนสามัญชน รับอนุภรรยาได้กี่คนก็มีกำหนดไว้พร้อม จนถึงวันนี้แผ่นดินสงบสุขมาเป็นเวลานาน องค์ปฐมกษัตริย์สวรรคตไปนานหลายปี กฎเกณฑ์ที่เข้มงวดรุนแรงในตอนนั้นจึงไม่ได้ปฏิบัติตามกันอย่างเคร่งครัดนานแล้ว

สกุลหลินมีคำสั่งสอนของตระกูล ชายหนุ่มอายุไม่ถึงสี่สิบไม่มีบุตรชาย ห้ามรับอนุภรรยา สิ่งนี้แท้จริงแล้วเป็นกฎหมายเมื่อแรกตั้งแคว้น เพียงแต่ตอนนี้หลินชิงหยวนกลายเป็นซาลาเปาหอมกรุ่นที่หาได้ยากในเมืองหลวง เพียงคิดก็รู้ได้ว่ากฎหมายข้อนี้มีระดับการดำเนินการที่แท้จริงเป็นอย่างไร

นี่เป็นเรื่องเก่าที่ปีก่อนมาแล้ว จู่ๆ หลี่เจิ้งจิงก็ยกกฎหมายของปฐมกษัตริย์ผู้ก่อตั้งแคว้นขึ้นมาพูดทำให้หยางฮองเฮาตกใจมาก กรมอาญายังไม่แน่ว่าจะท่องกฎหมายขององค์ปฐมกษัตริย์ออกมาได้ หลี่เจิ้งจิงกลับพูดโดยไม่ขาดตกสัปดาห์อย่างไม่ลนลาน อีกทั้งนี่ยังเป็นครั้งแรกที่หยางฮองเฮาได้ยินคนเฝ้าบอกว่า 'องค์ชายละเมิดกฐมิโทษเท่าสามัญชน' มาใช้เช่นนี้

ช่างเป็นเหตุผลชั้นเซียนจริงๆ ตามหลักแล้วชายหนุ่มสามัญชน อายุสี่สิบปีไร้บุตรชายจึงจะรับอนุภรรยาได้ แต่ตอนนี้บรรดาชายหนุ่มสามัญชนไม่ถือเรื่องเหล่านี้กันแล้ว หลี่เจิ้งจิงกลับยกออกมา ทั้งยังพูดอย่างมั่นใจว่า จะใช้สิ่งที่ร้องขอจากสามัญชนมาจำกัดตนเอง

หยางฮองเฮารู้สึกจนคำพูด เพียงแต่คำพูดแต่ละประโยคแต่ละคำของอีกฝ่ายล้วนเป็นกฎหมายที่องค์ปฐมกษัตริย์ตราขึ้น หยางฮองเฮาย่อมไม่กล้าวิจารณ์ความผิดพลาดขององค์ปฐมกษัตริย์เด็ดขาด

หยางฮองเฮาทำได้เพียงหันไปร่ำกับขอความช่วยเหลือจากหยางไทเฮา หวังว่าหยางไทเฮาจะออกหน้าหักล้างคำโต้แย้งประหลาดๆ ของหลี่เจิ้งจิ้ง หยางไทเฮาในเวลานี้ขมวดคิ้วจนแทบจะชนกัน เห็นได้ชัดว่านางเองก็ยากจะอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้ นี่ราวกับว่าเป็นหลักเหตุผลที่ฟังดูพิลึกพิลั่นยิ่ง

หยางไทเฮาเอ่ยปากตอบกลับ "คำพูดประโยคนี้ใช้เช่นนี้ไม่ได้ เจ้าเป็นองค์รัชทายาทจะเป็นเหมือนสามัญชนได้อย่างไร เกรงว่ากฎระเบียบของสามัญชนจะไม่เป็นธรรมกับเจ้าแล้ว"

"ไทเฮาตรัสผิดแล้ว ในเมื่อไทเฮาตรัสว่าพระชายารัชทายาทเป็นตัวอย่างของสตรีในแผ่นดิน กระหม่อมก็ควรจะเป็นตัวอย่างของราชภรรยาในแผ่นดินด้วย กฎหมายของปฐมกษัตริย์หากหลานยังปฏิบัติตามไม่ได้ ความน่าเกรงขามของกฎหมายจะอยู่ที่ใด ลี้ออกไปจนคนในแผ่นดินรู้เข้า เกรงว่าคงมีคนเอาเป็นเยี่ยงอย่าง ยากจะทำให้ทุกคนยอมรับได้ เมื่อเป็นเช่นนี้จะควบคุมสั่งสอนราชภรรยาในแผ่นดินได้อย่างไร" หลี่เจิ้งจิ้งพูดจบก็ถามอย่างไม่มีรีรอว่า "ไทเฮา พระองค์ว่าถูกต้องหรือไม่"

นี่เป็นคำพูดเดิมของหยางไทเฮาเมื่อครู่ ถูกหลี่เจิ้งจิ้งปรับเปลี่ยนเล็กน้อย โยนกลับคืนมาแบบเดิมไม่ผิดเพี้ยน หยางไทเฮาถูกคำว่า 'กฎหมายของปฐมกษัตริย์' กดดันไว้ก่อน จากนั้นก็ถูกคำพูดเดิมของตนเองทำให้สับสน ไม่เบา ถึงขั้นอ้าปากไร้คำพูด ตอบกลับไปไม่ได้

หยางไทเฮาสะกดกลืนความโกรธนี้ไม่ได้ พูดว่า "แต่สำหรับราชวงศ์เรื่องทายาทเป็นเรื่องสำคัญ เจ้ามีฐานะเป็นองค์รัชทายาท ข้างกายจะไม่มีใครได้อย่างไร"

หลี่เจิ้งจิ้งก้มหน้า พูดเพียงว่า "กระหม่อมอดตัญญูแล้ว"

แต่เรื่องรับอนุภรรยาไม่ได้หลุดออกจากปากแม้แต่บ่อย

หยางไทเฮายังจะพูดต่ออีก ฮ่องเต็กกลับกระแอมสองที่อยู่ด้านข้าง แล้วพูดว่า "พอแล้ว องค์รัชทายาทอายุยังน้อย เราหาตัวเขากลับมาได้แค่ปีเดียว เรื่องบุตรชายยังไม่ได้รับร้อน อีกอย่างองค์รัชทายาทกับพระชายาเพิ่งแต่งงานได้ครึ่งปี ตอนนี้อ่าพูดถึงเรื่องบุตรชาย จะเป็นการบีบคั้นพวกเขามากเกินไป"

พระราชดำรัสของฮ่องเต็ก เมื่อเอ่ยขึ้นมาแล้วหยางไทเฮาก็พูดอะไรมาไม่ได้แล้ว หยางฮองเฮาที่นั่งอยู่ด้านข้างสีหน้าไม่สู้ดี ฮ่องเต็กปกติจะให้ความเคารพนับถือท่านป้าของนาง ทำตามคำสั่งทุกอย่าง วันนั้นก็กลับหันหน้าท่านป้าต่อหน้าทุกคนเพื่อองค์รัชทายาทอย่างนั้นหรือ

หยางฮองเฮามองไปยังคนที่อยู่เบื้องล่าง ชาติมังกรเชื้อหงส์มีความงดงามเต็มเปี่ยม ผู้ใดได้เห็นต้องพากันชื่นชมว่าเป็นชายหนุ่มรูปงามมากความสามารถ แต่คนคนนั้นก็กลับเป็นบุตรชายของจงชื้อ

นางสู้จ้งชื้อไม่ได้ ตอนนี้แม้แต่บุตรชายของจงชื้อก็ยังจะขึ้นมาอยู่เหนือกว่าจวินเอ๋อร์ของนางอีก

หยางฮองเฮาโกรธจนริมฝีปากซีด เล็บมือจิกแรงเข้าเนื้อ หยางไทเฮาสีหน้าไม่น่าดูเช่นกัน นางหลุบตาควาดมองหลี่เจิงจิงกับเจิงอวี๋จิ้นแวนหนึ่งเจิงอวี๋จิ้นสัมผัสได้ หลุบตาลงอย่างเรียบร้อย สุดท้ายหยางไทเฮาก็สะกดอารมณ์ไว้ได้ พูดเสียงแข็งว่า "ในเมื่อฮ่องเต็กพูดเช่นนั้นแล้ว ข้าก็พูดมากไม่ได้ ฮ่องเต็กกับองค์รัชทายาทพอลูกใจเดียวกัน เป็นข้าเองที่ทำตัวเป็นคนใจร้ายอย่างเสียเปล่า"

คำพูดนี้ฮ่องเต็กไม่สะดวกจะตอบ และไม่ขอให้ฮ่องเต็กลำบากใจ หลี่เจิงจิงก็พูดต่อไปว่า "กระหม่อมมิบังอาจ กระหม่อมเพียงแต่ทำตามกฎหมายของปฐมกษัตริย์เท่านั้น ในเมื่อไทเฮาทรงอยากให้เห็นราชวงศ์มีทายาท เหตุใดจึงไม่เลือกพระชายาให้น้องรองเล่า น้องรองก็ถึงวัยแต่งงานแล้ว ไม่นานว่า

หลังจากน้องรองแต่งพระชายาแล้วอาจจะแบ่งเบาคความกังวลใจของพวกท่านได้ก่อน"

คำพูดนี้ออกมาจากทุกคนในที่นั้นต่างพากันนิ่งเงียบ หลี่เจิงจินไม่ทันระวังว่าคมหอกจะเปลี่ยนทิศมายังตนเองอย่างฉับพลัน ทำให้ร่างกายเครียดเกร็งขึ้นโดยไม่รู้ตัว

หยางฮองเฮากลั้นหายใจ หันหน้าไปมองสีหน้าของหยางไทเฮา ฮองเต้ลูบเครา ทำท่าทางครุ่นคิดขึ้นมาจริง ๆ

หลี่เจิงจินพูดต่อไปว่า "ฝ่าบาททรงเสียดายมาตลอดที่ในวังมีคนน้อยรอให้น้องรองแต่งพระชายาเอก คนมากขึ้นแล้วย่อมรู้สึกครึกครื้นเองตามความคิดของกระหม่อม คุณหนูได้บุตรสาวของแม่ทัพเว่ยอู่* ได้ตัวนั้นไม่เลว ไทเฮาทรงชื่นชมมาตลอดว่าคุณหนูได้พวกตัญญูช่างเอาใจมิใช่หรือเมื่อเป็นเช่นนี้เหตุใดจึงไม่ให้ตัวชื่อแต่งตั้งเป็นพระชายาของน้องรอง นั่นคือเพิ่มความลึกซึ้งทางเครือญาติ สองคือสามารถให้ตัวชื่อคอยปรนนิบัติของเฮากับไทเฮาได้ ตรงตามพระประสงค์ของไทเฮา ไม่เท่ากับยี่งหนูดอกเดียวได้นกสองตัวหรือ"

หากไม่ติดที่สถานการณ์นี้ เจิงอวี๋จินคงจะตะโกนชมว่าดีมากแล้วหยางไทเฮาทำที่ดูดัน หลี่เจิงจินสามารถต้านได้โดยไม่บาดเจ็บนับว่าไม่ยากนักนางคิดไม่ถึงว่าหลี่เจิงจินยังได้กลับได้อีกด้วย เจิงอวี๋จินลอบสะใจอยู่ภายในหยางไทเฮายู่แยงความสัมพันธ์ของตำหนักบุรพาภิบาลฮองเต้อยู่ตลอด ยังคิดจะยัดคนเข้ามาในตำหนักบุรพาภิบาลอีก เจิงอวี๋จินอดทนมานานมากแล้ว ตอนนี้ในที่สุดก็ถูกหนามยอกเอาหนามบ่ง เปลี่ยนเป็นสกุลหยางถูกยู่แยงบ้างเช่นกัน

* เว่ยอู่ หมายถึงถึงทงอานาภาพ

ทุกคนในตำหนักเวลานี้มองไปทางหยางไทเฮา รอให้หยางไทเฮา แสดงท่าที ภายนอกมีข่าวลือกันนานแล้วว่าได้วสีขึ้นเป็นพระชายารัชทายาท ที่กำหนดกันภายใน แม้จะเป็นพระชายารัชทายาทไม่ได้แล้ว แต่เดิมทีคนที่ สกูลได้หมายตาไว้ก็คือองค์ชายรอง ตอนนี้อ้องค์ชายรองยังไม่ได้แต่งพระชายา เลย

หยางฮองเฮามองหยางไทเฮาอยู่เช่นกัน หยางไทเฮาลังเลสักครู่ จึง พูดว่า "ยังไม่รีบร้อน การเลือกพระชายาไม่ใช่เรื่องเล็ก จะกำหนดในวันเดียว ได้อย่างไร จวินเอ๋อร์ยังเด็ก รออีกนิดก็ไม่เป็นไร"

หยางไทเฮาแม้จะไม่ได้พูดชัดเจน แต่คนในที่นั่นต่างไม่ใช่คนโง่ จะฟังไม่ออกได้อย่างไรว่า 'รออีกนิด' หมายความว่า 'ไม่ได้' กุ้ยเฟยจุปาก อยู่ในใจ ดวงตาคู้งามมองไปทางหยางฮองเฮาทันที ในดวงตาแฝงแวว กิ่งยี้มกึ่งเยาะหยัน แต่บนใบหน้ากลับมีรอยยิ้มของผู้ที่ร่วมชมความคึกคัก โดยไม่คิดว่าเป็นเรื่องใหญ่

เดิมทีคิดว่าเป็นงานเลี้ยงก่อนวันปีใหม่อเล็กกรรมดางานหนึ่ง คิดไม่ถึงว่า จะได้เห็นเรื่องสนุกมากเช่นนี้

หยางฮองเฮามีสีหน้ากระอักกระอ่วนจริงๆ นางสังเกตเห็นว่าสนมชายา จำนวนมากต่างมองมาทางนาง จึงพยายามฝืนปั้นหน้าไว้ ไม่ยอมให้ผู้ใด มองเป็นเรื่องตลก

สุดท้ายเป็นฮองเต้ที่กระแอมทีหนึ่ง พูดว่า "เรื่องนี้ไว้ค่อยปรึกษา กัน อีกที นี่เป็นงานเลี้ยงครอบครัวจัดเพื่อรวมตัวพร้อมหน้าพร้อมตาเป็นสำคัญ นั่งลงกินอาหารก่อนเถอะ"

ทุกคนพากันโน้มตัว รับคำพร้อมกัน

"พะยะค่ะ"

"เพคะ"

ทว่างานเลี้ยงช่วงครึ่งหลังไม่มีใครมี胃口กินอาหาร หลังจากกลับถึงตำหนักซึ่ง หลุดจากสายตาของทุกคนแล้ว เฉิงอวีจิ้นก็โน้มตัวคำนับหลี่เจิงจิ่งทันที "วันนี้ขอบพระทัยองค์รัชทายาทมาก"

หลี่เจิงจิ่งยื่นมือไปรั้งตัวเฉิงอวีจิ้นไว้ "จะเป็นไรไป สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่ข้าควรจัดการแก้ไขอยู่แล้ว"

เฉิงอวีจิ้นถอนใจไร้เสียง คำพูดที่หยางไทเฮาพูดตอนนั้นนางย่อมรับมือได้ แต่อาจจะไม่มีเหตุผลหนักแน่นเหมือนหลี่เจิงจิ่ง หลี่เจิงจิ่งสามารถพูดโดยไม่ต้องหลบเลี่ยงว่าเธอไม่ยอมรับอนุภรรยา แต่เฉิงอวีจิ้นทำไม่ได้

เป็นจริงดังคาด เรื่องเช่นนี้ขอเพียงฝ่ายชายไม่คิด ไม่ว่าเหตุผลอะไรก็ต้านได้

เฉิงอวีจิ้นหดหู่มาก เธอถามถึงล้อเล่นก็ยังแข็ง "พระองค์" ไม่คิดจะรับชายารองจริงหรือ อายุสี่สิบไม่มีบุตรชายรับอนุภรรยาได้ไม่ได้กำหนดสำหรับพระองค์ อีกทั้งตอนนี้ชายหนุ่มสามัญชนน้อยนักที่จะทำตามพระองค์พูดต่อหน้าคนมากมายเช่นนี้ วันหน้าเกรงว่าคงจะจัดการได้ยาก"

"ไม่พูดต่อหน้าทุกคน จะทำให้เจ้าสบายใจได้อย่างไร" หลี่เจิงจิ่งมองเฉิงอวีจิ้นอย่างเสียบๆ สายตาดล้ายหยอกล้อแต่ก็คล้ายกดดัน "ถ้าตอนนั้นข้าไม่พูด เจ้าคิดจะทำอย่างไร"

เฉิงอวีจิ้นคิดถึงรอยเล็บหลายรอยบนมือตนเอง หากไม่ใช่หลี่เจิงจิ่งยื่นออกมาทันใด นางก็คิดจะตอบรับ ธรรมเนียมปฏิบัติ กฎเจ็ดข้อ เรื่องทายาท ทุกอย่างกดยุบนศัรชะนาง เฉิงอวีจิ้นจะเสี่ยงเดิมพันไม่ได้

เฉิงอวีจิ้นไม่พูดอะไร หลี่เจิงจิ่งถอนใจเฮือกหนึ่งเช่นกัน ไม่ได้รอคำตอบของนางก็โน้มตัวไปกุมมือนางขึ้นมา หลี่เจิงจิ่งก้มหน้ามองรอยเล็บบนมือ

ของเจิงอวีจิ้นอย่างละเอียดแล้วถอนใจเบาๆ ที่หนึ่ง "วันหน้าห้ามทำเช่นนั้นอีก"

เจิงอวีจิ้นพยักหน้า นางไม่ได้ถามว่าห้ามทำอะไร เรื่องทำร้ายร่างกายตนเอง หรือว่าเรื่องรับชಾಯารอง

แต่ในเวลานี้เจิงอวีจิ้นยินดีให้สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องจริง ต่อให้นางต้องหลอกตนเอง นางก็ยินดีจะเชื่อความสงบมั่นคงในเวลานี้ เพื่อใจให้เจิงจิ่งว่า หากเขาอายุสี่สิบปีไม่มีบุตรชายแล้วจึงค่อยรับชಾಯารอง

116

เพียงพริบตาก็มาถึงวันสิ้นปีแล้ว ในวันสิ้นปีปกติฮ่องเต้จะจัดงานเลี้ยงให้ขุนนางที่ใกล้ชิดร่วมร่ำสุราหาความสำราญ ส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่งันทางด้านไทเฮาและสองเฮาข้างกายก็จะเต็มไปด้วยเหล่าพระชายา อ๋อง และบรรดานายหญิงตราตั้งมากมายที่มาถวายพระพร

ทุกคนล้อมรอบอยู่ข้างกายหยางไทเฮาเอ่ยคำพูดที่น่าฟังลั่นไหหลวกับร่ายมนตร์ เสียงหัวเราะดังต่อเนื่อง ถ้อยคำงดงามมีไม่ขาด ครึกครื้นอย่างยิ่ง

ทว่าท่ามกลางความครึกครื้นนี้ ภายในสกุลหยางกลับมีความไม่ลงรอยบางเบาเกิดขึ้น หยางสองเฮาแม้จะฟังด้วยรอยยิ้ม แต่สีหน้ากลับแข็งกระด้าง ไม่ได้หันมองไปทางหยางไทเฮา ส่วนหยางเหียนท่งนั้นอยู่ข้างกายหยางไทเฮา ยิ่งเห็นได้อย่างชัดเจน สีหน้าของนางเย็นชามาก

เจิ้งอวี่จิ้นแฝงตัวอยู่ในกลุ่มคน ทำตัวเป็นดอกไม้ประดับกำแพงด้วย

รอยยิ้ม แต่ดวงตากลั้มไม่หยุดนิ่ง ลอบมองสำรวจคนรอบข้าง ความผิดปกติของหยางฮองเฮากับหยางเหียนอยู่ในสายตาของเจิงอวี่จิ้น ไม่เพียงเท่านั้นนางยังพบว่าวันนี้ไต้วซื่ออินไม่ได้มาร่วมงานด้วย

น่าแปลก ไต้วซื่ออินทำตัวราวกับว่าวังหลวงเป็นจวนของตนเองด้วยซ้ำ ปกติหากมีโอกาสให้ปรากฏโฉมหน้า นางต้องแต่งตัวเต็มยศมาร่วมงาน ทว่าครั้งนี้โอกาสสำคัญในการฉลองปีใหม่มาร่วมกับหยางไทเฮา พระชายาต้องพระชายาจวันต้องทั้งหลายต่างพาบุตรสาวมาพร้อมหน้า แต่ไต้วซื่ออินกลับไม่อยู่

เจิงอวี่จิ้นยิ้มแต่ไม่พูด นั่งนิ่งคอยดูอย่างสบายใจไม่กล่าวคำใด

เจิงอวี่จิ้นสังเกตเห็นหยางไทเฮามองคุณหนูหลายสกุลเอาไว้ หยางฮองเฮานั่งอยู่ด้านข้างไม่สามารถพูดแทรกได้เลย ดูสีหน้าของนางแล้วไม่นับว่ายินดีนัก

แท้จริงนั้นสำหรับเจิงอวี่จิ้นกับหลี่เจิงจิ่งแล้ว องค์ชายรองอภิเษกสมรสกับไต้วซื่ออินจึงจะเป็นประโยชน์กับพวกเขามากที่สุด ไต้วซื่ออินแซ่ไต้วหรือแซ่หยางไม่แตกต่างกัน หากปล่อยให้องค์ชายรองเพิ่มตระกูลที่มีอำนาจมาเกี่ยวดองสักบ้าน นี่จึงจะเป็นเรื่องที่ไม่น่าดูชมนัก

เจิงอวี่จิ้นแสร้งทำเป็นไม่เห็นอะไร ยังคงยิ้มฟังทุกคนพูดประจบประแจง

ถึงเวลาพลบค่ำ สุณินจำนวนมากลากลับ ผู้ที่สามารถอยู่ในงานเลี้ยงวันสิ้นปีของราชวงศ์พร้อมกับฮองเต้และไทเฮาล้วนเป็นผู้มีความสำคัญอันดับต้นๆ ไม่ว่าจะเป็นสกุลใดก็สามารถนำไปคุยโวได้ทั้งปี ปกติแล้วหยางเหียนสองแม่ลูกจะอยู่ต่ออย่างยิ่งใหญ่ว่าแต่ในปีนี้ไม่ขอให้เริ่มงานเลี้ยงหยางเหียนที่บ้านหน้าวังออกจากวังไปแล้ว

หลังจากนางกลับไป เจิงอวี่จิ้นที่เดิมที่ฟังหยางไทเฮาพูดคุยกอย่างสงบ

ก็เหือบมองไปยังทิศทางที่หยางเหยียนจากไปอย่างเสียบๆ จากนั้น
ค่อยเลื่อนสายตากลับมา ทำราวกับไม่เห็นอะไรเลย

งานเลี้ยงวันสิ้นปีแบ่งนอกในเช่นกัน งานเลี้ยงฝ่ายชายกับงานเลี้ยง
ฝ่ายหญิงแยกจัดที่สองตำหนัก ระหว่างตำหนักมีระเบียงทางเดินเชื่อม
นางกำนัลและขันทีเดินผ่านกันไปมา วุ่นวายอย่างมาก ลานกว้างตรงกลาง
ตั้งเวที มีการเล่นดนตรี การแสดงร่ายรำไม่หยุดหย่อน

หยางไทเฮาอย่างไรเสียก็อายุมากแล้ว ร่างกายผิไม่ไหว นางเพียงมา
ปรากฏตัวในงานเลี้ยงวันสิ้นปีเล็กน้อยก็ให้ข้าหลวงประคองกลับไปพักผ่อน
ที่ตำหนักฉือหนิงแล้ว หลังจากหยางไทเฮากลับไป หยางฮองเฮากับเจิงอวี้จิ้น
ขยับขึ้นเป็นตำแหน่งหลัก ทว่าสตรีชมดนตรีร่ายรำจะมีความสนใจอะไรให้
พูดกัน ทั้งเจิงอวี้จิ้นกับหยางฮองเฮายังพูดคุยกันน้อยมาก ฮองเฮากับ
พระชายารัทยาพาที่อยู่เบื้องสูงเป็นเช่นนี้ คนเบื้องล่างก็ไม่กล้าวุ่นวายเช่นกัน

เทียบกับทางฝ่ายหญิงแล้ว ตำหนักของฝ่ายชายครึกครื้นกว่ามาก
มีเสียงหัวเราะเสียงชื่นชมชอบใจไม่หยุด งานเลี้ยงยามค่ำจะดำเนินไป
จนวันปีใหม่มาถึง ใช้เวลานานมาก ถึงตอนท้ายๆ บรรดาแขกฝ่ายหญิง
ต่างหาข้ออ้างออกจากงาน เดินไปสูดอากาศข้างนอก

เจิงอวี้จิ้นมีความอดทนดีมาก นั่งนิ่งอยู่นาน จนกระทั่งหยางฮองเฮา
ออกจากงานไปเปลี่ยนชุด นางจึงนำนางกำนัลไปพักผ่อนที่ตำหนักส่วนใน
เช่นกัน เหลียนเซียวเดินตามหลังเจิงอวี้จิ้น รู้สึกนับถืออย่างยิ่ง ถึงจะเห็นว่า
เป็นการนั่งอยู่ในตำหนัก แท้จริงแล้วไม่ได้สบายไปกว่าการยืนเลย เพราะต้อง
รักษาท่าหนึ่งตัวตรงอยู่ตลอด ยังต้องรักษารอยยิ้มตลอดเวลา เหลียนเซียว
แค้นมองก็เหนื่อยแล้ว ทว่าพระชายาแทบจะนั่งอยู่ในทานี้สองชั่วยาม*

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดย 1 ชั่วยามเท่ากับ 2 ชั่วโมง

ความสงบนิ่งเช่นนี้แค่คิดก็รู้สึกเคารพยำเกรงแล้ว

เจิงอวีจิ้นอยู่ที่ตำแหน่งในใต้ผอนคลายในที่สุด ทว่าถึงแม้รอบข้างจะไม่มีใคร เจิงอวีจิ้นก็ไม่ได้แสดงท่าทางตามสบายให้เห็น การรักษากริยาท่าทางสำหรับนางแล้วเป็นเหมือนเรื่องในชีวิตประจำวัน

เหลียนเซียวยกน้ำแกงสร้างเมามาให้เจิงอวีจิ้น แล้วพูดว่า "พระชายาให้หม่อมฉันช่วยบีบนิ้วเดวให้พระองค์ดีหรือไม่เพคะ"

เจิงอวีจิ้นส่ายหน้า "ไม่จำเป็น เมื่อครู่ตอนข้าออกมาเห็นมีขันที่ชนดอกไม้ไฟไปข้างนอกแล้ว คิดว่าไม่นานคงจะจุดดอกไม้ไฟแล้ว ข้าพักที่นี้สักครู่ก็พอ ถ้าทำชุดบนตัวยับไปจะไม่ดี"

เหลียนเซียวยรับคำ เจิงอวีจิ้นต้มน้ำแกงสร้างเม และต้มน้ำชาเรียกความสดชื่นอีกสองถ้วย รู้สึกว่าสมองที่ง่วงงอค่อยๆ สดชื่นขึ้นจึงลุกขึ้นเดินออกไปข้างนอก เวลานั้นภายในวังครึกครื้นมาก เหล่าขันทีรุ่นอยู่กับการยกแท่นจุดดอกไม้ไฟ คณะกายกรรมแสดงความสามารถเต็มที่บนลานกว้าง รัวกันทั้งบนล่างมีนางกำนัลยืนชมความครึกครื้นเต็มไปหมด ชีซวนให้ดูทางลานกว้างอย่างตื่นเต้น เมื่อมองตรงไปข้างหน้า ตรงนั้นจุดเทียนส่องสว่าง ทอแสงอาบกระโจมสีเหลืองรอบข้างจนสว่างราวกับตอนกลางวัน สองฟากเบียดแน่นขนัดไปด้วยผู้คน

ดูท่าขบวนเสด็จคงจะออกจากในตำหนักมาอยู่ข้างนอกแล้วกระมัง เวลานี้ยังไม่ถึงวันปีใหม่ ยังจุดประทัดไม่ได้ แต่มีขันทีน้อยที่ชี้เส้นจุดไฟเย็นตัวตั้งลงหยอกเข้าผู้เป็นนายให้เบิกบานใจ

เหล่าสนมชายาถึงเวลาก็รวมกลุ่มกัน สวมชุดงดงาม ดวงตาเต็มไปด้วยความสดใส แต่ละคนถือเตาพก บ้างยิ้มบ้างย่น ชีซวนให้ดูบันไดเบื้องล่าง

เจิงอวีจิ้นเดินมาใกล้ เหล่าสนมชายาก็เปิดทางทักทายนาง เจิงอวีจิ้น

พยับน้ำเบาๆ ให้พวกนาง พุดคุยกับทุกคนด้วยรอยยิ้ม เวลานี้ดีมากมายแล้ว
สายลมทั้งแห่งและหนาวเย็น คำคินดามีดนำประหลาด ในอากาศ
มีกลิ่นดินประสิทธีที่เป็นเอกลักษณ์คลั่งคลุ้ง พอได้กลิ่นก็ทำให้คนนึกถึง
การฉลองปีใหม่

เจิงอวีจิ้นเหม่อลอยท่ามกลางบรรยากาศเช่นนี้ นางนึกถึงยามนี้
ของปีที่แล้ว นางยังอยู่ในจวนอีซุนโหว ไร้ซึ่งความสนใจต่อความครึกครื้น
ในโถงหลัก ใครจะรู้ว่าหลังจากนั้นหนึ่งปี นางไม่เพียงแต่งงานแล้ว
ยังฉลองปีใหม่ในวังหลวงอีกด้วย

เจิงอวีจิ้นเงยหน้าขึ้นเหมือนรับรู้อะไรบางอย่าง มองไปยังทิศทางหนึ่ง
ก็เห็นหลี่เจิงจิ้งยืนอยู่ข้างกายฮ้องโต้ จ้องตรงมาที่นาง

เวลานี้เองมีเสียงดอกไม้ไฟดังสนั่นที่ด้านนอกในทันใด ดอกไม้ไฟ
แต่ละมุขจุดขึ้นพร้อมเพรียงกัน เสียงดังเบรียงปร้างจนคนฟังหุหา เจิงอวีจิ้น
สะดุ้งตกใจ เงยหน้ามองท้องฟ้า ในเวลานี้ท้องฟ้านอกวังสว่างขึ้นเช่นกัน
ส่องประกายสดใสเป็นระลอก

เวลาของทุกคนรู้ความแตกต่าง ในเวลานี้ปีใหม่มาเยือนทั้งแผ่นดิน
พร้อมกัน

เจิงอวีจิ้นเกิดความคิดในใจ หันหน้าไปมองหลี่เจิงจิ้งในทันที พบว่า
ตำแหน่งนั้นไม่มีใครอยู่แล้ว ทุกคนในตอนนั้นเงยหน้ามองฟ้า เสียงประทัด
เบรียงปร้างดังจนหูแทบหนวก หากไม่ตะโกนพูด ไม่มีทางสังเกตเห็น
ความเคลื่อนไหวของคนอื่นเลย เจิงอวีจิ้นลอบถอยไปด้านหลัง หมุนตัว
เดินเร็วไปข้างนอก

นางเดินไปได้เพียงครึ่งทางก็เจอกับหลี่เจิงจิ้งระหว่างทาง นางมีรอยยิ้ม
ออกมาโดยไม่รู้ตัว วิ่งเร็วๆ ไปหาหลี่เจิงจิ้ง หลี่เจิงจิ้งก็กางแขนรับตัวนาง

เอาไว้มัน

เจิงอวีจิ้นวันนี้สวมชุดมงคลสีแดงสด ข้างนอกคลุมด้วยเสื้อคลุม สีขาวหิมะ ยามเย็นนั่งอยู่ตรงนั้นราวกับดอกเหมยต้องหิมะ คงงามอย่างยิ่ง เจิงอวีจิ้นเฝ้านั่งอ้อมกอดของหลี่เจิงจิ่ง เสื้อคลุมแทบจะเปล่งประกายอยู่ในความมืด "องค์รัชทายาท ขอให้มีความสุขในวันปีใหม่"

หลี่เจิงจิ่งอมยิ้มเช่นกัน กอดนางพร้อมเสื้อคลุมไว้ในอ้อมกอด "เจ้าก็เช่นกัน ขอให้มีความสุขในวันปีใหม่"

"ข้าเป็นคนแรกที่อวยพรท่านใช่หรือไม่"

"ใช่" เสียงของหลี่เจิงจิ่งดังขึ้นข้างหูของนาง มีเสียงหัวเราะเบาๆ "ข้าหวังให้เจ้าเป็นคนแรกของทุกปี"

ในเวลาเช่นนี้เจิงอวีจิ้นไม่มีสติมาวิเคราะห์ความเป็นไปได้กับเขา และไม่ได้หลบเลี่ยง แต่กอดเขากลับเช่นกัน "แน่นอน"

เมื่อถึงวันปีใหม่ ทุกที่ในวังหลวงจุดดอกไม้ไฟอย่างมีความสุข ทุกคนเจอกันแล้วไม่ว่าจะรู้จักกันหรือไม่ จะขัดแย้งกันหรือไม่ ต่างประสาทมืออวยพรกัน ส่องได้เห็นแล้วมีความสุขสบายใจอย่างยิ่ง เขายืนมองอยู่ตรงบันไดตำหนักเขียนชิงครึ่งชั่วยาม ร่างกายก็ทนนไม่ไหว กลับไปพักผ่อนที่ตำหนักแล้ว

หลังจากส่องเด็กกลับไป องค์ชาย อ่อง และขุนนางคนอื่นจึงกล่าวแยกย้าย สนมชายาก็ทยอยกันกลับตำหนักเช่นกัน หลี่เจิงจิ่งส่งฮ่องเต้กลับไปแล้วก็ไม่คิดจะอยู่เสียเวลาข้างนอก รับมือกับคนที่มาอวยพรปีใหม่เขา หลายกลุ่มพอเป็นพิธีก็รีบเดินไปที่ประตูวังเพื่อมุ่งกลับตำหนัก

พอได้เห็นเงาร่างสีขาวราวหิมะท่ามกลางความมืดนั้นแล้ว หลี่เจิงจิ่งพบว่าตนเองรู้สึกโล่งอก "เหตุใดเจ้าจึงยังไม่กลับไป"

เจิ้งอวี่จิ้นได้ยินเสียงก็หันหน้ามา ในมือยังถือตะเกียงดวงหนึ่งไว้ส่องให้ชุดแดงบนตัวนางดูอบอุ่นยิ่งขึ้น "ข้ารอท่านอยู่"

หลี่เจิ้งจิ่งกุมมือนางไว้อย่างเป็นธรรมชาติ รับตะเกียงจากมือนาง พลิกฝ่ามือกุมมือของนางเอาไว้ เจิ้งอวี่จิ้นยิ้มพลางถามว่า "องค์รัชทายาทนี้ท่านจะทำอะไร"

หลี่เจิ้งจิ่งหลุบตาลงมองนาง แสงตะเกียงส่องรอยยิ้มในดวงตาเขา เป็นประกายสดใส "เอาละ ตอนนี้เจ้ากับตะเกียงล้วนเป็นของข้าแล้ว"

ตามหลักแล้วทั้งสองกลับตำหนักจะมีเกี้ยวให้อยู่แล้ว แต่วันนี้หลี่เจิ้งจิ่งกลับไม่ยินดีจะปล่อยมือของเจิ้งอวี่จิ้น เขาจำได้ว่าในงานเลี้ยงพิธีอภิเษกสมรสครั้งนั้น หลังจากเจิ้งอวี่จิ้นออกจากงานเลี้ยงก็ไม่ได้รอเขาแต่กลับไปเองทันที วันนั้นก็เลยอมรอเขาอยู่ข้างนอก สิ่งนี้สำหรับหลี่เจิ้งจิ่งแล้ว เป็นความก้าวหน้าที่ไม่น้อยเลย

หลี่เจิ้งจิ่งไม่อยากให้บุคคลที่สามเข้ามายุ่ง จึงให้นางกำนัลเดินอยู่ห่างๆ กุมมือของเจิ้งอวี่จิ้น เดินอย่างช้าๆ อยู่ในวังหลวงในวันแรกของปีใหม่ ตอนนี้ออกไม้ไฟถูกจุดไปพอสมควรแล้ว มีเพียงลานกว้างหน้าตำหนักเฉียนชิงที่ยังมีเสียงดังเป็นระยะ พวกเขาเดินหันหลังให้กับตำหนักเฉียนชิง เสียงอีกที่กึกהל่านั้นห่างออกไปทุกที

ในอากาศมีความเย็นสดชื่นของค่าคืนและกลิ่นดินประสิวสดใหม่กระจายไปทั่ว ก่อให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นที่น่าประหลาดบางอย่าง ถึงแม้ลมกลางคืนจะเย็นยะเยือกบาดผิวราวกับคมดาบ แต่กลับไม่ทำให้รู้สึกรำคาญใจ

ทั้งสองไม่มีใครพูดอะไร ต้มด่ำกับความสงบอบอุ่นที่หาได้ยาก หลี่เจิ้งจิ่งเดินไปครู่หนึ่งก็พูดขึ้นทันใดว่า "อวี่จิ้น เจ้าว่าวันหน้าลูกของพวกเรา

จะเหมือนเจ้าหรือเหมือนข้า"

เจิงอวี่จิ้นตกใจ จากนั้นก็หัวเราะออกมา "องค์รัชทายาท เหตุใดจู่ๆ ท่านจึงถามเรื่องนี้ขึ้นมา"

"เพราะนี่เป็นปีใหม่ปีแรกที่ข้ากับครอบครัวฉลองร่วมกัน ย่อมต้องคิดถึงเรื่องลูก" หลี่เจิงจิ่งพูดเสียงเรียบ

เจิงอวี่จิ้นฟังแล้วรู้สึกสงสาร นางออกแรงบีบมือของหลี่เจิงจิ่ง พูดว่า "ในตัวเลขทั้งหมดข้าชอบเลขหนึ่งที่สุด เพราะมีหนึ่งย่อมมีสอง ต่อไปต้องมีอีกมากมายแน่นอน"

หลี่เจิงจิ่งหัวเราะเบาๆ ออกมา เสียงหัวเราะเสนาะหูท่ามกลางสายลม ยามค่ำคืน น่านหลงไหลยิ่งกว่าสุราที่หมักบ่มนานแรมปีในจานเลี้ยงเสียอีก เจิงอวี่จิ้นรู้สึกโอบน้อมร้อนผ่าว ส่วนหลี่เจิงจิ่งกุมมือของนาง คิดเรื่องในอนาคตอย่างจริงจังยิ่ง "ตามความคิดข้า ถ้าเป็นบุตรชายเหมือนข้าหรือเหมือนเจ้าก็ได้ แต่ถ้าเป็นบุตรสาวเหมือนเจ้ามากกว่า"

เจิงอวี่จิ้นสงสัย หันหน้ามามองเขา "เพราะเหตุใด"

"บุตรชายแต่งภรรยา เขาไม่ว่าจะเหมือนใครล้วนไม่ต่างกัน แต่บุตรสาวต้องแต่งให้คนอื่น เช่นนั้นเหมือนเจ้ามากกว่า ข้าจะได้ไม่ต้องกังวลว่าวันหน้านางจะถูกบุรุษหลอก"

เจิงอวี่จิ้นเลิกคิ้ว ข้าเลื่อมมองหลี่เจิงจิ่งก็ยิ้มกึ่งไม่ยิ้ม "องค์รัชทายาท คำพูดนี้ของท่านพูดได้ไม่ยุติธรรมเลย ท่านชมตนเองก็ช่างเถอะ เหตุใดต้องว่าข้าด้วย"

หลี่เจิงจิ่งทนไม่ไหวหัวเราะออกมา ถึงแม้ปกติเขามักจะหัวเราะเบาๆ อยู่แล้ว แต่หัวเราะเสียงดังอย่างสบายใจเหมือนในตอนนี้นักลับน้อยมาก "เด็กโง่ นี่ข้ากำลังชมเจ้าอยู่นะ"

เง็กอวีจิ้นถลึงตามองเขาด้วยรอยยิ้ม แล้วพูดว่า "อย่างนั้นข้าต้องขอบคุณท่านแล้วจริงๆ"

ทั้งสองคนจูงมือกันเดินกลับตำหนักชื่อซึ่งอย่างช้าๆ เช่นนี้ เวลาที่ทุกคนในตำหนักชื่อซึ่งแต่งกายเรียบร้อยมาเฝ้าอยู่กลางลานตำหนักบนใบหน้ามีรอยยิ้ม เห็นหลี่เจิงจิ่งกับเง็กอวีจิ้นแล้วก็ค่านับพร้อมกัน "ถวายพระพรองค์รัชทายาทกับพระชายา ขอให้องค์รัชทายาทกับพระชายาในปีใหม่พลานามัยแข็งแรง เกษมสุขร่มเย็น"

เสียงพูดเหล่านี้ทั้งมีความสุขและดังก้อง เง็กอวีจิ้นฟังแล้วมีรอยยิ้มออกมา หลี่เจิงจิ่งก็มีรอยยิ้มอย่างหาได้ยาก พูดว่า "พวกเจ้าปรนนิบัติพระชายา มีความชอบ ทุกคนรับรางวัลเป็นเงินสามเดือน"

เหล่านางกำนัลชั้นที่ได้ยินแล้วเบิกบานใจมากขึ้น พวกกันพูดคำมงคลกันอย่างเต็มที่ เง็กอวีจิ้นเดินกลับตำหนักส่วนในท่ามกลางความยินดีเป็นล้นพ้น นางอยู่ที่ลานกว้างด้านหน้าดูดอกไม้พุ่มนาน บนตัวเต็มไปด้วยกลิ่นดินประสิว ในห้องอาบน้ำมีน้ำร้อนอยู่ทั้งวัน นางเข้าไปอาบน้ำเปลี่ยนชุดอย่างง่าย เปลี่ยนเสื้อตัวใหม่ จากนั้นเดินออกมาข้างนอกอย่างช้าๆ

ภายในตำหนักส่วนในเต็มไปด้วยฉากสีแดง โคมไฟข้างนอกส่องหน้าต่างจนแดงไปทั่ว เง็กอวีจิ้นเคยชินกับการไม่เห็นใครในตำหนักส่วนในแล้ว พันผมด้วยมือข้างเดียวของตนเองแล้วเดินเข้าไปในห้องส่วนใน

หลี่เจิงจิ่งนั่งอยู่หลังฉากบังตาอย่างที่คาดไว้ พอเห็นนางก็เดินเข้ามารับผมในมือของนางอย่างเป็นธรรมชาติ แต่วันนี้เขากลับไม่ได้พันผมให้นางเหมือนเช่นเคย แต่ออกแรงจับผ้า ใช้ผ้าซับน้ำที่ปลายผมของนางแล้วโยนไปด้านข้าง จากนั้นซ่อนอุ้มนางขึ้นมา

เง็กอวีจิ้นไม่ทันระวังตัวเกาะไหล่เขาไว้ตามจิตใต้สำนึก "องค์รัชทายาท

ท่านจะทำอะไร"

หลี่เจิงจิงอุ่มนangkาวไปทางม่านเตียง "ก็ทำเรื่องสำคัญที่มีประโยชน์ต่อการสืบสานแผ่นดินและบวงสรวงบรรพบุรุษตรีนะสิ"

เจิงอวีจิ้นได้ยินแล้วจนปัญญาอย่างยิ่ง นางสองแค้นแค้นก่า มือหนึ่งเกาะไหล่ของเธอ ไม่รู้ว่าควรจะผลักออกหรือรับปากดี "เหตุใดจู่ๆ ท่านจึงทำเช่นนั้น ฟรุ้งฟร้งปีนี้ใหม่ยังต้องร่วมพิธีเฉลิมฉลองใหญ่ของราชสำนักอีก"

"ข้ารู้" หลี่เจิงจิงวางตัวนางลงบนผ้าห่มแพรสีแดงสด ขยับติดต้นคอของนางด้วยรอยยิ้ม "ก็เพราะเหตุนี้ ดังนั้นจึงต้องรีบสักนิต นี่เป็นเรื่องสำคัญเกี่ยวพันถึงความมั่นคงของแผ่นดิน ภายนอกเร่งมาหลายครั้งแล้ว ถ้าเจ้ายังไม่ตั้งครมอีก ข้าจะเหลือศักดิ์ศรีอยู่อีกหรือ"

เจิงอวีจิ้นกัดริมฝีปาก พยายามอดกลั้น แต่ตึงหุยังคงแดงก่ำอย่างห้ามไม่อยู่ "ท่านนี้ช่าง...พูดคำเช่นนี้ยังทำท่าเหมือนรายงานต่อราชสำนักได้อีก"

หลี่เจิงจิงเลิกคิ้ว "แล้วจะให้เป็นอย่างใด เป็นเหมือนเจ้าที่แดงไปทั้งลำคอเช่นนั้นหรือ"

เจิงอวีจิ้นโกรธจนกลืนตาใส่เขา จะยื่นมือไปกุมคอของตนเองไว้ทันที หลี่เจิงจิงคว้ามือของนางไว้ได้อย่างง่ายดาย กดลงบนผ้าห่มแพร "เด็กดีนี่เป็นหน้าที่ของข้า คึนนี้ให้ความร่วมมือสักนิตนะ"

117

การประชุมใหญ่วันที่หนึ่งเดือนหนึ่งเป็นพิธีการสำคัญที่สุดในหนึ่งปี เจ้าหญิงถูกทรมานมาค่อนคิน เข้าวันรุ่งขึ้นยังต้องสวมมงกุฎแก้ววิหคสีหังส์ และชุดพิธีการลายวิหคประจำตำแหน่งพระราชยารัชทายาทที่หนักอึ้ง ยืนอยู่ในการประชุมใหญ่ทั้งวันอีก

ตอนเย็นกลับไป หลี่เจิ้งจิ้งรู้ว่าไร้เหตุผลจึงยอมตามใจเจ้าหญิงทุกอย่าง เจ้าหญิงถึงถึงตาသူเขา ไม่อยากพูดคุยกับคนที่แสร้งทำจริงจั่งอยู่ผู้นี้เลย จนกระทั่งวันต่อมาเป็นวันที่ต้องกลับบ้านเดิมของนาง หลี่เจิ้งจิ้งก็ยังคงไม่กล้าหัวเราะทั้งที่อยากหัวเราะ อยู่กับเจ้าหญิงอย่างระมัดระวังไม่ให้ทำอะไรเคว้งคว้างเสียตานั้น

วันที่สองเดือนหนึ่งปกติสตรีที่ออกเรือนไปแล้วจะกลับมาบ้านเดิม เจ้าหญิงก็ไม่ยกเว้น ต้องกลับจวนอิฐโนวเช่นกัน หลี่เจิ้งจิ้งในฐานะสามีย่อมต้องไปด้วย

พวกเขาสองคนไปกล่าวลาญาติผู้ใหญ่ที่ตำหนักเชื้อหนึ่งและตำหนักคุณหญิง แล้วขึ้นรถม้าพระที่นั่งของวังหลวงออกไป วันที่ที่จวนอีขุนโหวตึกคักเป็นพิเศษ สกุลเจิ้งรู้ว่าพระราชยารัชทายาทจะกลับมา องค์รัชทายาทก็ตามมาด้วยเช่นกัน ต่างคอยระมัดระวังกันแต่เช้ารากับต้องตั้งรับศัตรูคนสำคัญ นอกจากเจิงอวี่จิ้น สตรีสกุลเจิ้งคนอื่นที่แต่งออกไปเช่นเจิงหมิ่นกับเจิงอวี่ไม่วันนี้ต่างก็พาสามีกลับบ้านเดิมมาด้วยเช่นกัน

สูหยินผู้เฒ่าเจิงสวมชุดเต็มยศแต่เช้า นั่งอย่างสง่างาม พวกท่านหญิงซึ่งผูกกับหรรวนชื่อที่ไม่ต่างกันนัก ทุกคนเปลี่ยนมาสวมชุดที่สง่างามหรูหราที่สุด เจิงหมิ่นรับคำไหว้วานจากสกุลสวี่ มาถึงจวนแต่เช้า ยังนำเด็กรุ่นหลังสกุลสวี่หลายคนมาด้วย สูหยินผู้เฒ่าเจิงพบเจิงหมิ่นแล้วใบหน้ามีความยินดี นางยากนักจะได้พบหน้าบุตรสาว พอเดินเข้าจวนก็ดึงตัวเจิงหมิ่นกับสวี่เนียนขึ้นมาไถ่ถามขำก่าย เจิงหมิ่นแม้จะรับคำ แต่ภายในห้องไม่มีใครสงบใจได้ คอยลอบสังเกตความเคลื่อนไหวข้างนอกอยู่ตลอด

รารายมเชื้อ บ่าวคนหนึ่งก็วิ่งตุงๆ เข้ามาจากข้างนอกในทันใด บ่าวคนนี้ยังไม่ได้พูดอะไร ในใจญาติฝ่ายหญิงทุกคนในห้องต่างเต้นกระตุก พวกคนลูกชั้นยี่น

ถึงแม้บ่าวจะไม่ได้พูดอะไร แต่ญาติฝ่ายหญิงก็เดาออกแล้วว่า องค์รัชทายาทกับพระชายามาถึงแล้ว เป็นจริงดังคาด บ่าวยังไม่ทันยี่นหนึ่งก็รีบร้อนตะโกนว่า "สูหยินผู้เฒ่า สูหยิน นายหญิงรอง รถม้าพระที่นั่งขององค์รัชทายาทกับพระชายาออกประตู่วังมาแล้ว ท่านโหวบอกให้สูหยินและนายหญิงทั้งหลายไปรอรับรถม้าพระที่นั่งของพระชายาที่ประตูชั้นในขอรับ"

สูหยินผู้เฒ่าเจิงรอคำพูดประโยคนี้ ได้ยินแล้วรู้สึกวุ่นใหญ่ก่อนหนึ่งตกลงพื้น โลงไปทั้งตัว ตอนนี้เจิงหยวนเสียนได้เป็นอีขุนโหวแล้ว สูหยิน

ผู้เฒ่าจึงได้ยกระดับเป็นเหล่าไท่จวิน ท่านหญิงซึ่งผู้ได้เป็นสวามีท่านโหว
ที่แท้จริง บ่าวไม่ใช้สรรพนามนายหญิงใหญ่ในการเรียกท่านหญิงซึ่งผู้
แต่เปลี่ยนมาใช้คำเรียกว่า 'สวามี' แทน

สวามีผู้เฒ่าจึงนำทุกคนไปรอที่ประตูชั้นใน ผ่านไปครู่หนึ่งก็มีเสียงขันที่
ปรบมือมาจากข้างนอก เตือนให้คนเดินผ่านหลบเลี่ยง สวามีผู้เฒ่าจึง
ก้มหน้า นำบรรดาญาติฝ่ายหญิงค่านับเจ็ดอี้จิ้น "หม่อมฉันถวายพระพร
พระชายาพะคะ"

หลังจากรอม้าหยุดนิ่งแล้ว นางกำนัลจำนวนมากเดินเข้ามา ล้อมรอบ
เจ็ดอี้จิ้นลงรถ หลังจากเจ็ดอี้จิ้นออกมา เห็นสวามีผู้เฒ่าจึงคุกเข่าอยู่บนพื้น
จึงยกมือขึ้น แล้วพูดว่า "บนพื้นเย็นนัก ท่านอย่ารีบลุกขึ้นเถอะ"

สวามีผู้เฒ่าจึงจึงยืนขึ้นตัวสั่นภายใต้การประคองของสาวใช้
ท่านหญิงซึ่งผู้คุกเข่าอยู่ข้างกายสวามีผู้เฒ่าจึง ตอนทีสวามีผู้เฒ่าจึงลุกขึ้น
นางก็ลุกขึ้นไปประคองเช่นกัน เจ็ดอี้จิ้นเห็นท่านหญิงซึ่งผู้แล้วก็พยักหน้าเบาๆ
"ท่านแม่"

ท่านหญิงซึ่งผู้กลับรับคำไม่ได้ คารวะเจ็ดอี้จิ้นอย่างมีมารยาททันที
"พระชายา"

"เป็นข้าเองที่ออกต้มน้ำ ปล่อยให้ท่านยากับท่านแม่รอท่ามกลางลมหนาว
นานเช่นนี้ ท่านยากับท่านแม่รีบลุกขึ้นมาพูดคุยกันเถอะ"

สวามีผู้เฒ่าจึงพูดว่ามิกล้าติดต่อกันหลายคำแล้วเปิดทางให้
หลังจากเจ็ดอี้จิ้นเดินเข้าประตูไปแล้ว นางจึงเดินตามด้านหลัง เจ็ดอี้จิ้น
เข้าห้องนั่งลงแล้ว จึงยิ้มพยักหน้าทักทายเจ็ดอี้จิ้น "ท่านอาหญิง วันนี้
ท่านมาเร็วมาก"

เมื่อครู่เจ็ดอี้จิ้นอยู่ตรงประตูชั้นในพูดคุยกับสวามีผู้เฒ่าจึงกับ

ท่านหญิงซึ่งผู้เท่านั้น เจิงหมิ่นในฐานะอาหญิงไม่มีเกียรติพิเศษได้รับการยกเว้นพิธีจากพระชายารัชทายาท จนกระทั่งเข้ามาในห้อง เจิงหมิ่นจึงพูดคุยกับเจิงอวี่จิ้นได้

เจิงหมิ่นยินดีที่ได้รับเกียรติ พูดด้วยรอยยิ้มในทันที "มิกล้า หม่อมฉันคิดถึงท่านแม่และอยากจะได้มาต้อนรับพระชายา จึงตั้งใจตื่นเช้าสักนิด"

เจิงหมิ่นพูดจบก็สะกิดเด็กกรุ่นหลังข้างกายในทันที "พวกเจ้าน่ะยังไม่รับมาคารวะพระชายารัชทายาทอีกหรือ"

คนที่เจิงหมิ่นพามาด้วยในครั้งนี้นี้ไม่ได้มีเพียงคุณหนูสกุลสวี่ ยังมีคุณชายหลายคนของสกุลสวี่อีกด้วย เหล่าเด็กหนุ่มต่างคอยต้อนรับองค์รัชทายาทอยู่ด้านหน้า ที่น่าแปลกก็คือสวี่จื่อเขียนกลับหายไป เจิงหมิ่นอธิบายว่า "เจ้าบุตรชายของหม่อมฉันคนนั้นตอนนี้ถูกท่านปู่กับท่านพ่อของเขาบีบให้เข้าเรียน ท่านพ่อเขาอยากให้เขาเข้าสู่แวดวงขุนนางในปีหน้า เขาทำตัวไม่เรียบร้อยทั้งวัน อยู่ในจวนก็ว่าไปอย่าง แต่ออกไปที่ว่าการจะทำได้เช่นนั้นได้อย่างไร ท่านพ่อเขาร้อนใจ กักตัวเขาให้เล่าเรียนอยู่ที่จวน ไม่ให้เขาออกมา"

เจิงอวี่จิ้นพยักหน้า พูดด้วยรอยยิ้มหนึ่งประโยค "คุณชายรองสวี่เข้าเรียนเป็นเรื่องดี" แล้วไม่พูดอะไรมากอีก ตอนที่เจิงอวี่จิ้นเพิ่งอยู่ในช่วงไว้ทุกข์ สวี่จื่อเขียนเคยตะโกนพูดคำประภาที่ว่าอยากจะแต่งงานกับนางไม่ว่าสวี่จื่อเขียนเหตุใดจึงไม่ยอมพบหน้านางกันแน่ ไม่ว่าจะเป็ความคิดของสกุลสวี่หรือของตัวสวี่จื่อเขียนเอง เจิงอวี่จิ้นตอนนี้ก็เป็นพระชายารัชทายาทแล้ว เรื่องที่จะทำให้เกิดข้อสงสัยเหล่านี้หลบเลี่ยงไว้บ้างดีกว่า

เจิงหมิ่นกดดันให้เหล่าหญิงสาวมาคารวะเจิงอวี่จิ้น เจิงอวี่จิ้นพยักหน้าด้วยรอยยิ้ม ให้เหลียนเชียวมอบของขวัญแรกพบให้คนละชิ้น เหล่าหญิงสาว

สกุลสวี่ทั้งรู้สึกสงสัยและยำเกรงในตัวเจิ้งอวี่จิ้น ตอนคารวะกล้าเพียงใช้
หางตาชำเลื่องมอง หลังจากได้ของขวัญแรกพบจากพระชาวยารัชทายาท
ก็อดใจไม่ไหวถือพลิกหน้าหลังดูชมอยู่ในมือ

ถุงแพรที่ห่ออยู่ภายนอกประณีตสวยงาม ยังไม่ต้องพูดถึงของที่ห่ออยู่
ภายใน แด่ถุงแพรใบนี้ก็ไม่ไช่ของธรรมดาแล้ว อีกทั้งเหล่าหญิงสาวสกุลสวี่
ไม่ว่าจะเป็นบุตรภรรยาเอกหรืออนุภรรยาล้วนได้ถุงแพรหน้าตาเดียวกัน
ดูจากภายนอกไม่สามารถมองออกถึงความสูงต่ำล้ำค่าได้ แต่หากลอง
กะน้ำหนักด้วยมือแล้วเกรงว่าข้างในคงมีความแตกต่างอยู่บ้าง

เจิ้งหมิ่นลอบทอดถอนใจ เจิ้งอวี่จิ้นไม่เสียที่เป็นพระชาวยารัชทายาท
หลังเข้าวังทำอะไรก็ยังมีช่องโหว่ เจิ้งหมิ่นพูดคุยกับเจิ้งอวี่จิ้น ค่อยๆ
ถามถึงเรื่องของซูเฟย เจิ้งอวี่จิ้นก็ไม่ได้ทำเสียเวลา ให้ตัวรับเอาห่อของที่ซูเฟย
ให้ไว้วานางนำออกมาส่งให้เจิ้งหมิ่น

ซูเฟยแตกต่างกับเจิ้งอวี่จิ้น อีกฝ่ายยังไม่อยู่ในฐานะที่จะเรียกตัว
คนในครอบครัวเข้าวังได้ ดังนั้นหากอยากจะได้ของบางอย่างให้
คนในครอบครัวจะยุ่งยากเป็นพิเศษ ของของซูเฟยเหล่านี้ย่อมสามารถ
ส่งให้ได้โดยผ่านชั้นที่ แต่หนึ่งคือเสียเงินมาก สองคือเป็นจุดสนใจของผู้อื่น
ให้เจิ้งอวี่จิ้นเอาออกมาไว้ในโอกาสวันกลับบ้านเดิมเช่นนี้จะดีกว่า

ที่เจิ้งอวี่จิ้นรับทำเรื่องนี้ย่อมมีความคิดตั้งใจจะเพิ่มการติดต่อกับซูเฟย
รวมถึงจวนซางกั๋วด้วย เชื่อมสัมพันธ์กันไปมา เมื่อมีมาก็มีไป ความสัมพันธ์
จึงจะแนบแน่นกันมากยิ่งขึ้น

ท่านหญิงซึ่งผู้กับหรวนซื้อได้แต่มองเจิ้งอวี่จิ้นกับเจิ้งหมิ่นพูดแลกเปลี่ยน
เรื่องภายในวัง พูดถึงแต่ซูเฟย ฮองเฮา ไทเฮา ยังยื่นของห่อหนึ่งให้เจิ้งหมิ่น
ต่อหน้าทุกคนอีกด้วย ทุกคนในสกุลเจิ้งมองหน้ากัน ต่างรู้สึกถึงความอึดอัด

ของการอยู่เบื้องหลังของคนอื่น

เจิงหมิ่นได้จดหมายและห่อซองของซูเฟยแล้วหน้าตาเบิกบาน รู้สึกพอใจอย่างยิ่ง นางเอาจดหมายของซูเฟยไปมอบให้แม่สามีและพี่สะใภ้ใหญ่ด้วยตนเอง นี่เป็นเรื่องที่มีเกียรติอย่างยิ่งในจวนสกุลสวี่ ดังนั้นเจิงหมิ่นจึงยอมให้เจิงอวี่จิ้นอย่างอบอุ่นมากขึ้น

เจิงหมิ่นเพิ่งเก็บซองของเสร์จก็มีเสียงดังมาจากข้างนอก หรวนชื่อลูกพรวยื่นขึ้น แทบจะชนถ้วยชาคว่ำ "ไม่เออร์มาแล้ว!"

เหล่าสาวใช้รีบไปเปิดม่านต้อนรับที่ห้องส่วนหน้า แล้วแจ้งกันเป็นทอดว่า "นายหญิงน้อยมาถึงแล้ว"

หรวนชื่อรีบเดินไปที่ประตู คนอื่นๆ ในห้องลุกยืนอย่างช้าๆ แม้จะมีท่าที่ต้อนรับ แต่ไม่ได้เดินออกไปเหมือนหรวนชื่อ หรวนชื่อคิดถึงบุตรสาว แต่คนอื่นๆ ต่างมีอาวุโสสูงกว่าเจิงอวี่โม่ ไม่มีเหตุผลที่พวกนางต้องไปต้อนรับเจิงอวี่โม่ ส่วนเจิงอวี่จิ้นนั้นนั่งนิ่งอยู่บนที่นั่ง แค่อ่อนสายตาไปทางประตู นี่ก็นับว่าให้เกียรติเจิงอวี่โม่แล้ว

เจิงอวี่โม่เข้าห้องมา เห็นหรวนชื่อแล้วก็ตาแดงสงเสียดเรียก "ท่านแม่" นางกับหรวนชื่อจูงมือกันเข้ามาในห้องอุ่น พบกับคนในนั้นแล้วทักทายไปที่ละคน "ไม่เออร์คารวะท่านย่า ท่านป้าใหญ่ ท่านอาหญิง ถวายพระพร พระชายาเพคะ"

ซูหยินผู้เฒ่าเจิงลอบชมวดคิ้ว เจิงอวี่โม่พูดเช่นนั้นนับว่าเสียมารยาท เหตุใดนางจึงวางพระชายารัชทายาทไว้ที่หลัง ซูหยินผู้เฒ่าเจิงลอบมองไปที่เจิงอวี่จิ้น พบว่าเจิงอวี่จิ้นมีรอยยิ้มอ่อนโยนไม่มีที่ที่จะกล่าวโทษอะไร จึงสะกดความกังวลไว้ไม่พูดถึง

คนที่อยู่ในห้องแต่ละคนมีฐานะสูง เจิงหมิ่นเป็นสตรีที่แต่งออกไปแล้ว

ไม่สะดวกจะเอ่ยปากพูด ท่านหญิงซึ่งผู้จำต้องพูดกับเจิงอวี๋ไม่แทน
 ฮุยยิ่นผู้เฒ่าเจิง "นายหญิงน้อยมาถึงก็ดีแล้ว วันนี้อากาศเย็น นายหญิงน้อย
 ระหว่างทางหนาวหรือไม่"

"เรื่องนี้ไม่เลย ขอขอบคุณท่านป้าใหญ่ที่เป็นห่วง"

ท่านหญิงซึ่งผู้ส่งเสียงรับคำแล้วถามอีกว่า "ฤดูหนาวเช่นนี้ข้าคร้านจะ
 ออกไปนอกจวน ไม่ได้พบกับฮุยยิ่นผู้เฒ่าฮ้วนนานแล้ว ฮุยยิ่นผู้เฒ่าฮ้วนระยะนี้
 สุขภาพเป็นอย่างไรบ้าง"

ได้ยินชื่อของฮ้วนเซวียชื่อ สีหน้าของเจิงอวี๋ไม่ก็กระด้างไปเล็กน้อย
 พยักหน้าเบาๆ พูดว่า "ท่านแม่สามีสุขภาพดีทุกอย่าง"

เรื่องที่เจิงอวี๋ไม่ทั้งลูกทุกคนในสกุลเจิงรู้กันหมด ตอนนั้นจู่ๆ มาถามถึง
 ฮ้วนเซวียชื่อทำให้บรรยากาศอึดอัด เจิงหมิ่นรีบยิ้มพูดไกล่เกลี่ยสถานการณ์
 "อาละๆ ไม่เออร์ฟังเข้ามา เลือคลุมบนตัวยังไม่ทันได้ถอดเลย ท่อให้ความร้อน
 ในห้องอุ่นนี้ร้อนมาก เดี่ยวหนาวเดี๋ยวร้อนระวังจะไม่สบาย"

ทุกคนคล้อยตามด้วยรอยยิ้ม เจิงอวี๋ไม่โผล่อก ให้สาวใช้ช่วยถอด
 เลือคลุมตัวใหญ่ออก เผยให้เห็นชุดสวมใส่ประจำวันด้านใน ช่วงเวลานี้
 หญิงรับใช้สูงวัยยกม้านั่งมาให้ สาวใช้จึงประคองเจิงอวี๋ไม่นั่งลงข้างกาย
 ห้วนชื่อ

เลือคลุมของเจิงอวี๋ไม่เมื่อครู่ทั้งหนาและหนัก เห็นแล้วก็รู้สึกเหนื่อย
 คงเพราะอยากเพิ่มสง่าราศี เจิงอวี๋ไม่ตั้งใจสวมชุดกระโปรงนมตัวในสีแดงสด
 ชุดนวมยาวสีแดงสดทับด้วยกระโปรงจีบสีแดงสด ตรงคอเสื้อและชายแขนเสื้อ
 แต่งด้วยขนกระรอก

การแต่งกายนี้เรียกได้ว่าสะดุดตาอย่างยิ่ง แต่นางผอมเกินไป มือเล็ก
 รวกับเหลือเพียงกระดูก ใบหน้าแม้จะขาว แต่กลับเป็นความซีดขาวอย่าง

คนไม่ค่อยแข็งแรง เห็นเส้นเลือดได้รางๆ หลังจากสวมเสื้อสีแดงสดไม่ได้
ขับให้สีหน้าของนางดูแดงเรื่อ แต่กลับทำให้นางดูตัวผอมเล็กเป็นพิเศษ
แม้แต่เสื้อผ้าใส่แล้วยังดูไม่ขึ้นเลย

ถูกสีแดงสดส่องเช่นนี้เหมือนคนที่เพิ่งหายป่วย เดินเหินได้แต่
ไร้เรี่ยวแรง

เจิงหมิ่นเห็นแล้วทนไม่ไหวลอบถอนใจอยู่ภายใน เจิงอวีจี้วันนี้
สวมชุดสีแดงทั้งตัวเช่นกัน แต่เจิงอวีจี้ใส่แล้ววามยิ่งกว่าบุปผา เปล่งรัศมี
ไปทั่ว หากเปลี่ยนเป็นเจิงอวีจี้จะไม่กลายเป็นชุดนวมยาวเกะกะ ถูกเสื้อผ้า
กดทับรัศมี

ทุกคนสงสัยที่เจิงอวีจี้ไม่เพิ่งแพ้ลูก ไม่ได้พูดถึงเรื่องที่นางสีหน้าแย่มาก
พวกนางนั่งพูดคุยกันสักครู่ก็มีเสียงทักทายดังขึ้นนอกเรือน ในนั้นยังมีเสียง
ถวายพระพรองค์รัชทายาทอีกด้วย เจิงอวีจี้รู้ตัวในทันที พวกหล่เจิงจึงกับ
เจิงหยวนเสียนมาแล้ว

สตรีทุกคนในห้องแยกปากกันลุกขึ้นยืน เดิมทีคิดจะไปต้อนรับ
องค์รัชทายาทที่ประตู แต่เดินไปได้ครึ่งทางหล่เจิงจึงก็พลิกเปิดม่าน
เดินเข้ามาแล้ว ทุกคนเห็นแล้วก็รีบย่อตัวลง หล่เจิงจึงเพียงแค่มือไป แล้ว
พูดว่า "ฮูหยินผู้เฒ่าเจิงกับฮูหยินท่านโหวไม่ต้องมากพิธี เชิญลุกขึ้นเถอะ"

ถึงแม้จะพูดเช่นนั้น แต่ดวงตาไม่ได้มองไปที่พวกฮูหยินผู้เฒ่าเจิงเลย
แต่เดินตรงไปตรงหน้าเจิงอวีจี้ทันที กุมมือของนางประคองนางขึ้นมา

หล่เจิงจึงมาที่เรือนส่วนใน ย่อมต้องมีบุรุษในจวนสกุลเจิงตามมาด้วย
เวลานี้บุตรเขยทุกคนเข้ามาพร้อมกัน มีเพียงหล่เจิงจึงที่เดินตรงมาตรงหน้า
เจิงอวีจี้ ประคองเจิงอวีจี้ด้วยตนเองต่อหน้าคนมากมายเช่นนี้ การกระทำ
เป็นธรรมชาติไม่หลบเลี่ยงแม้แต่น้อย

สามีภรรยาคู่อื่นยืนสงบนิ่ง เห็นภาพนี้แล้วต่างพากันเงียบเสียง
ท่านหญิงซึ่งผู้ยืนขึ้นอย่างหวาดหวั่น ดวงตาเลื่อนไปที่มือของ
องค์รัชทายาท แพบไม่กล้าเชื่อสายตา ชายหนุ่มทั่วไปจะวางทำเป็นนายท่าน
ต่อหน้าคนนอก จะพูดกับภรรยาสักประโยคราวกับต้องลดศักดิ์ศรี แต่
หลึ่งเจิ่งจึ่งที่มีฐานะเป็นถึงองค์รัชทายาทกลับทำเพื่อเจิ่งอวีจิ่งถึงขั้นนี้เสียหรือ
ความคิดของท่านหญิงซึ่งผู้ยังไม่ทันจบ เจิ่งหยวนเสียนก็ประสานมือ
เรียกท่านแม่ ท่านหญิงซึ่งผู้เก็บความคิดไว้พูดทักทายเจิ่งหยวนเสียน
เจิ่งหยวนเสียนเพียงแค่นพยักหน้ารับคำ วางท่าอย่างยิง

สามีภรรยาคู่อื่นมีท่าที่ไม่ต่างกันนัก โดยเฉพาะคู่ของเจิ่งหมิ่นกับคู่ของ
ท่านหญิงซึ่งผู้ที่เป็นสามีภรรยากันมานาน แยกห้องนอนกันมานานปีแล้ว
พบหน้าพูดทักทายกันถือว่าให้เกียรติภรรยาเอามาก การแตะต้องตัวกันนั้น
ไม่มีมานานแล้ว

และในเวลานี้หลึ่งเจิ่งจึ่งก็ยังกุมมือของเจิ่งอวีจิ่งไว้ ตะหน้าผาก
ของนางพลางถามเสียงเบาว่า "ยังปวดหัวอยู่หรือไม่"

เมื่อวานในงานเฉลิมฉลองของราชสำนัก เจิ่งอวีจิ่งต้องดื่มสุรา
อย่างเลื่องไม่ได้ วันนี้ตอนตื่นมายังปวดหัวเล็กน้อยแต่ไม่รุนแรงมาก
ไม่กระทบกับการใช้ชีวิตปกติ เจิ่งอวีจิ่งส่ายหน้า พูดว่า "ไม่เป็นไรนานแล้ว
ข้าไม่ได้ทำจากกระเบื้อง จะอ่อนแอเพราะบางเช่นนั้นได้อย่างไรกัน"

พวกเขาสองคนกระซิบพูดกัน คนอื่นเห็นแล้วต่างหมดคำพูด สุดท้าย
เป็นเจิ่งหมิ่นที่พูดด้วยรอยยิ้มว่า "องค์รัชทายาทกับพระชายารักกันดียิ่งนัก
พวกเราในที่นี้ต่างเป็นสามีภรรยากันมานานปี เทียบกับคนอายุน้อยอย่าง
พวกท่านไม่ได้ ข้าใหม่ปลามัน ความรักลึกซึ้งมาก"

คำพูดนี้เต็มไปด้วยการหยอกเย้า เจิ่งอวีจิ่งสองแก้มแดงเรื่อ รู้สึกอาย

ที่จะพูดต่อ แต่เป็นหีเจิงจิงที่ตอบด้วยรอยยิ้ม "นางตี๋มสุราไม่เก่ง พอแตะสุรา
เช้า วันรุ่งขึ้นตื่นมามักจะปวดหัว เมื่อวานในงานเฉลิมฉลองของราชสำนัก
นางตี๋มสุราไปไม่น้อย ถ้าข้าไม่คอยดูนางต้องบอกว่าไม่เป็นไรอีกแน่นอน"

คนทั้งห้องพากันหัวเราะ เจิงหมิ่นมองเจิงอวีจิ้น พูดว่า "พระชายา
มีนิสัยเช่นนี้มาตั้งแต่เด็ก ไม่ว่ามีเรื่องอะไรจะรับเอาไว้เพียงคนเดียว ไม่ยอม
พูดความจริงกับผู้อื่นเลย ตอนนี้มีคนคอยดูแลเสียที"

หน้าหน้าของบุรุษดูเหมือนจะหนากว่าโดยกำเนิด เจิงอวีจิ้นรับคำด้วย
รอยยิ้มเหมือนหีเจิงจิงไม่ได้ ทำได้เพียงก้มหน้าท่ามกลางการหยอกล้อของ
ทุกคน หลบเลี้ยงสายตาทะนอยเข้าของเจิงหมิ่น

ซูหยินผู้เฒ่าเจิงเห็นแล้วทอดถอนใจอยู่ภายใน ภาพเหตุการณ์นี้คุ้นตา
มาก ซูหยินผู้เฒ่าเจิงจำได้ว่าตอนที่หีเจิงจิงยังอยู่จนสกุลเจิง มักจะเตือน
เจิงอวีจิ้นดื่มน้ำดื่มชา ตอนนั้นซูหยินผู้เฒ่าเจิงยังคิดว่าสองคนนี้มีท่าทาง
เหมือนสามีภรรยา กัน ภายหลังก็กลายเป็นสามีภรรยาจริงๆ

และทุกการกระทำนี้เหมือนครอบครัวที่สมบูรณ์ในภาพฝันของคนบนโลก
ต้นแบบสามีภรรยาในใต้หล้านี้ควรจะยึดตามสองคนนี้

ซูหยินผู้เฒ่าเจิงกระแอมที่หนึ่งก่อนพูดว่า "องค์รัชทายาทใส่พระทัย
พระชายาอย่างดี หม่อมฉันเห็นแล้วสบายใจมาก อย่าเย็นกันอยู่เลย เข้าไป
พูดคุยกันข้างในเถอะ"

ทุกคนรับคำพร้อมกัน เปิดทางให้เดินเข้าไปข้างใน เจิงอวีจิ้นกับ
หีเจิงจิงกลายเป็นศูนย์กลางความสนใจของทุกคนอย่างไม่ต้องสงสัย
หลังจากพวกเขาสองคนเข้าห้องไป ในโรงหลักราวกับสงบเงียบลงในทันที

เจิงอวีจิ้นยืนอยู่หลังสุด ริมฝีปากซีดขาว ใบหน้าไร้สีเลือด แป้งสีขาว
ชั้นเลิศก็กลับไม่มิด เจิงหมิ่นเมื่อครู่เพื้อหน้าตาแล้วบอกว่าพวกเขาเป็น

สามีภรรยา กันมานาน ไม่สนิทสนมเหมือนสามีภรรยาอายุน้อย แต่ว่า เจิงอวี่ไม่กับฮั่วฉางยวนก็เป็นสามีภรรยาอายุน้อยที่เพิ่งแต่งงานกันเช่นกัน

หลังจากออกจากวังในวันเทศกาลไหว้พระจันทร์ ฮั่วฉางยวนให้ชูเชอเอ๋อร์ ออกเรือนไปจริง ๆ ไม่ว่าชูเชอเอ๋อร์จะร้องไห้โวยวายกับฮั่วเชวี่ชื่ออย่างไร เขาก็ใจแข็งราวกับเหล็ก ไม่ไ้ให้น้ำโดยสิ้นเชิง เจิงอวี่ไม่คิดว่ามือที่สามที่ล่องล้า เข้ามาในชีวิตแต่งงานของพวกเขาออกไปแล้ว พวกเขาก็สามารถกลับไป เป็นเหมือนเดิมได้ แต่ความรู้สึกก็เหมือนเครื่องกระเบื้อง ถึงแม้จะกลับมาสงบ ดังเดิม ดูเป็นมันเงาเหมือนตอนแรก แต่รอยร้าวนั้นก็ยังคงประทับอยู่

เจิงอวี่ไม่รู้สึกรู้ว่าอาจเป็นเพราะพวกเขาไม่ระวังเสียลูกไปคนหนึ่ง ฮั่วฉางยวนเกิดบมในใจจึงได้กลายเป็นเช่นนี้ แต่ไม่เป็นไร นางอายุน้อย รวพวกเขามีลูกอีกคน ฮั่วฉางยวนต้องเปลี่ยนกลับมาเหมือนเดิมแน่นอน

เจิงอวี่ไม่สร้างแรงใจให้ตนเอง แต่ในตอนนี้นางจึงพบว่านางกับ ฮั่วฉางยวนแทบจะไม่ได้พูดคุยกันแล้ว เพราะเพิ่งถูกตำหนิมาจากในวัง ฮั่วฉางยวนรับอนุภรรยาไม่ได้ จำต้องนอนอยู่ในห้องของนางต่อไป แต่แม้ว่า ทั้งสองคนจะอยู่ห้องเดียวกัน ตั้งแต่เช้าจรดเย็นพวกเขาสองคนก็ไม่พูดอะไรกัน สักประโยค

เจิงอวี่รู้สึกกลัว นี่เป็นรูปแบบชีวิตแต่งงานของบำาใหญ่ ท่านหญิงชิงฝู กับเจิงหยวนเสียนที่ก่อนหน้านี้นางเคยดูหมิ่นที่สุดไม่ใช่หรือ เมื่อก่อนนาง แสดงที่ท่ำนบถือท่านหญิงชิงฝู แต่ในเวลาส่วนตัวกลับไม่ได้คิดอย่างนั้นเลย ถึงขั้นคิดอย่างเลวร้ายโดยไม่หวั่นเกรงว่าท่านหญิงชิงฝูทั้งแ่และดุเหมือน แม่เสือตัวหนึ่ง มิน่าเล่าบุรุษจึงไม่ยินดีจะแต่งงาน เจิงอวี่ในตอนนั้น ยังอายุน้อย ร่าเริงสวยสดงดงาม ถูกเหล่าญาติผู้พี่ผู้พี่ นางคิดอย่างมั่นใจ เต็มเปี่ยมว่าวันหน้าตนเองแต่งงานไปต้องไม่เป็นเช่นนี้แน่นอน

นางไม่เห็นดีกับชีวิตการแต่งงานของผู้ใหญ่รอบข้างที่ราบเรียบ รวสวยน้ำ เหมือนทนใช้ชีวิตกันไป และคิดทีกักเอาเองว่าผู้ใดให้สตรีเหล่านี้ไว้เสน่ห์ จับหัวใจของบุรุษเอาไว้ไม่อยู่แล้ว นางตอนนั้นไม่เคยคิดเลยว่า ตนเองจะมีสักวันทีกลายเป็นหนึ่งในสตรีจำนวนนั้นเช่นกัน

เจิงอวี่ไม่รอนรน เริ่มคิดหาวิธีเข้าใกล้ฮั่วฉางยวน นางคิดว่าขอเพียง พวกเขามีลูกกันอีกคน ปัญหาทุกอย่างต้องแก้ไขได้หมด แต่เจิงอวี่ไม่ในตอนนี จึงพบว่านางไม่มีแรงดึงดูดต่อฮั่วฉางยวนแล้ว

ฮั่วฉางยวนมองนางอย่างสงบนิ่งอดทนราวกับอดกลั้นและราวกับเหนื่อยล้า เขาไม่วางท่าเป็นนายท่านต่อหน้านางอีก แสดงด้านที่แย่ที่สุดต่อหน้านางอย่างไม่มีวันเกรง เจิงอวี่ไม่คิดว่านี้เป็นเรื่องดี แสดงว่าฮั่วฉางยวนเห็นว่านางเป็นคนของตนจึงไม่เปลืองพลังกายพลังใจอีก แต่ในแวตตาของฮั่วฉางยวนที่มองนางไม่มีความชื่นชม การสำรวจ และความปรารถนาอีกแล้ว ทั้งยังไม่คอยสังเกตการแต่งตัวการประชันโฉมของนางทั้งที่เขาไม่ได้เป็นเช่นนั้นกับสาวใช้คนอื่น

ยามเขามองนางไม่ได้เป็นเฉกเช่นที่มองสตรีทั่วไปอีกแล้ว

ราวกับตกหลุมเย็นเยือกในอากาศที่ร้อนผ่าว เจิงอวี่ไม่สมอมินง เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ ฮั่วฉางยวนเหตุใดจึงเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ไปได้เช่นกัน

เจิงอวี่ไม่นั่งเงียบไปนานมาก สุดท้ายบอกกับตนเองว่านี้เป็นหนทางที่ความรักสามัภรรยาต้องข้ามผ่าน บทสรุปสุดท้ายของชีวิตการแต่งงาน ความรักอันแรงราวเปลวเพลิงกองหนึ่ง หลังจากเผาไหม้จนมอดดับสิ้นแล้ว สุดท้ายต้องกลับไปใช้ชีวิตที่ราบเรียบราวกับสายน้ำ

เจิงอวี่ไม่พูดกล่อมตนเองเช่นนี้มาตลอด นางกับฮั่วฉางยวนมีความรักเป็นทุนเดิม ดีกว่าสามัภรรยาที่หลับหูหลับตาแต่งงานกันสุดท้ายกลายเป็น

คู่กันมากแล้ว พวกเขาตอนนี้ไม่พูดคุยกัน เป็นการปล่อยไปตามกฎเกณฑ์ชีวิตแต่งงานที่ควรเป็นเท่านั้น

แต่วันนี้เจิงอวี่ไม่เห็นองค์รัชทายาทยื่นมือไปประคองเจิงอวี่ขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ เจิงอวี่จึ้นก็ยืนอยู่ข้างกายขององค์รัชทายาทเช่นกัน ได้ยินคำพูดหยอกล้อของทุกคนก็หลบตาลงด้วยรอยยิ้ม หลบหลังองค์รัชทายาทอย่างที่จะเป็น ตอนพูดถึงดื่มสุราจนเมา เจิงอวี่จึ้นยังลอบถลึงตาใส่องค์รัชทายาทอีกด้วย องค์รัชทายาทเห็นแล้วก็เพียงแค่นิ่ง

การกระทำของพวกเขาเหล่านี้เป็นเรื่องปกติและเล็กน้อยมาก เรียบง่ายเหมือนชีวิตของสามีภรรยาสามัญชน แต่อารมณ์ของมันเป็นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

รักปิดบังคนไม่ได้ หลักการเดียวกัน ไม่รักก็เป็นเช่นนั้น

อารมณ์ของเจิงอวี่ไม่ตกลงในหุบเหวลึกทันที ข้ออ้างอ่อนแรงที่นางหาให้ตนเองหลอกคนอื่นไม่ได้อีกแล้ว การกระทำเหล่านี้ไม่สะกดตา แต่สร้างทำไม่ได้แน่นอน ไม่ว่าความสามารถในการแสดงจะล้าเลิศเพียงใด สร้างทำรักกันมากเพียงใด สามีภรรยาคนหนึ่งแท้จริงแล้วอยู่ร่วมกันอย่างไร หลอกหลวงคนอื่นไม่ได้

เพราะเหตุใดกันทั้งที่เจิงอวี่จึ้นน่าเบื่ออย่างนั้น เจิงอวี่ไม่อดไม่ได้ที่จะคิดว่านางร่าเริงน่าสนใจกว่า และเป็นที่รักของคนอื่นมากกว่าเจิงอวี่จึ้น นางกับฮั่วฉางยวนยังมีความผูกพันทางบุญคุณช่วยชีวิตอีก นางกับฮั่วฉางยวนเดินมาถึงขั้นนี้ได้อย่างไร

ตอนนั้นนางเลือกแต่งงานผิดคนจริงๆ ใช่หรือไม่

118

เจิงอวี่ไม่ตกอยู่ในภวังค์ พอนางได้สติเงยหน้าขึ้นพบว่าโถงส่วนหน้า เหลือนางเพียงคนเดียว ฮั่วฉางยวนเดินเข้าไปแล้วไม่ได้เรียกนางเลย

เจิงอวี่ไม่จิกนิ้วลงบนฝ่ามืออย่างแรง นี่หรือคือสามีของนาง นี่หรือคือ บ้านเดิมของนาง เพียงไม่ระวังเจิงอวี่ไม่จิกจนเล็บนิ้วก็อยหัก

นางจ้องมองเลือดซิบบนนิ้วก็อย ใบหน้าเหม่อลอย ในเวลานี้สาวใช้ ห้อมล้อมอยู่ภายในห้องอุ่น ไม่มีใครสังเกตเห็นว่าเจิงอวี่ไม่ยังอยู่ตรงนี้ ส่วน เจิงอวี่ไม่กี่ไม่ได้เรียกใคร นางซ่อนมือที่ได้รับบาดเจ็บไว้ใต้แขนเสื้อ ไม่ได้จัดการ พันแผล เดินเข้าไปในห้องอุ่นเหมือนวิญญูญาณ ฟังทุกคนพูดคุยกัน

นางนั่งอยู่ตรงนั้น เหม่อลอยต่อกันเป็นพักๆ

เจิงอวี่ไม่คิดไม่ได้ที่จะคิดว่านางไม่ได้ด้อยไปกว่าเจิงอวี่จิ้น ถึงขั้น มีหัวใจมากกว่าเจิงอวี่จิ้น เป็นที่ชื่นชอบของบุรุษได้มากกว่าเจิงอวี่จิ้น หาก ตอนนั้นไม่ใช่เพราะสกุลเจิงไม่มีบุตรสาวคนอื่น คนที่แต่งงานกับท่านอาเก่า

ต้องเป็นนางที่ไม่เคยถูกถอนหมั้นอย่างแน่นอน เช่นนั้นในตอนนี้น้พระชายา
ที่องค์รัชทายาทปฏิบัติอย่างอ่อนโยนและถูกทุกคนอิจฉาต้องเป็นนางไซหรือไม

หลังจากหลี่เจิ้งจิ่งมาถึง หัวข้อสนทนาทุกอย่างก็วนอยู่ที่หลี่เจิ้งจิ่งกับ
เจิ้งอวี่จิ้น พวกเขาพูดคุยกันไม่นานก็ถึงเวลาอาหารกลางวัน สุนัขเฝ้าประตูเฝ้า
ออกปากพูดให้ทุกคนย้ายไปที่โถงอาหาร กินอาหารกลางวันร่วมกัน

ตอนกินอาหาร เจิ้งอวี่จิ้นไม่ระวังสำลักพริก นางขมวดคิ้ว พยายาม
กลืนไว้ แม้แต่เหลียนเชียวที่ปรนนิบัติอยู่ข้างหลังยังไม่เห็น หลี่เจิ้งจิ่งกลับ
มองมาที่นางแวบหนึ่ง แล้วพูดว่า "เอานมมาถ้วยหนึ่ง"

องค์รัชทายาทมีคำสั่ง สาวใช้จึงรีบแจ้งไปทางห้องครัว คนอื่น
บนโต๊ะอาหารชะงักตะเกียบ มองมาทางหลี่เจิ้งจิ่ง "องค์รัชทายาท
พวกกระหม่อมไม่รอบคอบ ตั้งอาหารไม่ได้พิจารณาอย่างละเอียด
กระหม่อมเสียมารยาท ขอพระองค์ลงโทษด้วย"

หลี่เจิ้งจิ่งโบกมือ แล้วเทน้ำชาหนึ่งถ้วย ถือหมุ่นเล่นซ้ำๆ ในมือ พูดว่า
"ไม่ใช่ว่าข้าชอบ แต่มันแก้เผ็ดได้ ดีต่อคอ"

ทุกคนมองตามสายตาของหลี่เจิ้งจิ่ง จึงพบว่าหลี่เจิ้งจิ่งสั่งมาให้
เจิ้งอวี่จิ้น เหลียนเชียวรู้ตัวภายหลัง จะรีบตักข้าวต้มให้เจิ้งอวี่จิ้นแก้เผ็ด
หลี่เจิ้งจิ่งรีบห้ามไว้ พูดว่า "ข้าวต้มร้อนเกินไป กินแล้วจะยิ่งเผ็ด"

เวลานี้ชาในมือของเขาดูเหมือนจะเย็นแล้ว หลี่เจิ้งจิ่งใช้นิ้วมือแตะ
ข้างถ้วย แล้วพูดว่า "ความร้อนนี้กำลังพอดี ดื่มแล้วคอก่อนเถอะ"

เจิ้งอวี่จิ้นพูดอะไรไม่ออก พักหน้ารับน้ำชามา ตอนที่นางดื่มชา
หลี่เจิ้งจิ่งช่วยประคองถ้วยให้นางอย่างเป็นธรรมชาติ หลังจากเจิ้งอวี่จิ้น
ดื่มหมดหลี่เจิ้งจิ่งก็รับถ้วยชากลับมาวางไว้บนถาดของสาวใช้ จากนั้น
ลูบหลังของเจิ้งอวี่จิ้นเบาๆ "ดีขึ้นบ้างหรือยัง"

เจิงอวีจิ้นพยักหน้า พูดว่า "ดีขึ้นมากแล้ว ขอบพระทัยของศรีชทายาท"
 ในตอนนี้เองห้องครัวก็ส่งนมมาให้ เจิงอวีจิ้นเห็นแล้วรู้สึกสนใจ
 "ก็แค่ล่ำล็กเล็กน้ย ยไต้ย่งยักเช่นนี้"

"ย่งยักที่ไต้กัน" หลี่เจิงจิงพูดเสียงเรียบ รวบแขนเสื้อ คีบอาหารให้
 เจิงอวีจิ้น แล้วพูดว่า "จานนี้รสจืด ลองชิมสองสามจานนี้สิ"

คนทั้งโ้ะเห็นการแสดงความรักโดยไม่ทันตั้งตัว การกระทำของ
 หลี่เจิงจิงเป็นธรรมชาติมาก เขารินชายน้าให้เจิงอวีจิ้น คล่องแคล่วเป็นอิสระ
 ไม่รู้สึกว่าเป็นการเสียบบารมีของบุรุษแม้แต่น้อย ส่วนการแสดงออก
 ของเจิงอวีจิ้นก็เรียบเฉยมาก ไม่มีที่ท่าจะโอ้อวดเลย แม้แต่สีหน้าของ
 พวกเขเลียนเชียวก็เห็นได้ชัดว่าเป็นเรื่องที่เห็นมาจนชินแล้ว

เจิงหยวนเสียนถือตะเกียบไม่รู้ว่าจะคว่ำจะคืบอย่างไร เหล่าคู่ชีวิต
 ซึ่งเป็นภรรยามานานอย่างเจิงหมิ่นและท่านหญิงซิงฝูยังรู้สึกหดหู่ใจ ส่วน
 เหล่าหญิงสาวที่ยังไม่ได้แต่งงานอีกโ้ะหนึ่งเห็นภาพตรงหน้านี้แล้วหัวใจ
 ก็เบิกบานทั้งตกใจและอิจฉา เจิงหมิ่นทั้งอิจฉาและหดหู่ใจ นางแอบมอง
 สวีเนี่ยนซุนที่อยู่อีกโ้ะแวบหนึ่ง ใจคิดว่าบุตรสาวของนางวันหน้าขอเพียง
 หาสามีที่เอาใจใส่หนึ่งในสิบส่วนขององศรีชทายาทได้สักคน นางที่เป็น
 มารดาคนนี้ก็พอใจมากแล้ว

หรวนซื่อเห็นแล้วอดใจไม่ไหวมองไปทางฮั่วฉางยวนกับเจิงอวีไ้
 พวกเขาสามีภรรยาคุ้หนึ่งด้วยกันเช่นกัน แต่ทั้งสองคนกินอาหารของตนเอง
 ตั้งแต่นั้โ้ะมาถึงตอนนี้ ทั้งสองคนไม่ได้พูดอะไรแม้แต่ประโยคเดียว ถึงขั้น
 ไม่ได้ส่งสายตาให้กันเลย

...เหมือนเป็นคนแปลกหน้ากัน ไม่สิ ยิ่งกว่าคนแปลกหน้าเสียอีก
 อย่างน้อยกับคนแปลกหน้า ฮั่วฉางยวนคงไม่เ็นซาเสียมารยาทเช่นนี้

หรรษาซื้อถอนใจอยู่ภายใน ทว่าบนโต๊ะอาหารนอกจากนางแล้ว ไม่มีใครสังเกตเห็นอะไรเกี่ยวกับฮั่วฉางยวนเลย ทุกคนต่างมองไปที่องค์รัชทายาทกับพระชายาของเขา

บางทีอาจจะไม่ใช่ไม่สังเกตเห็น แต่สามีภรรยาสองคู่ที่นั่งร่วมโต๊ะกัน มีข้อเปรียบเทียบที่เด่นชัดเกินไป คนอื่นเห็นแก่หน้าจึงไม่ได้พูดออกมาเท่านั้น

ซูหยินผู้เฒ่าจึงมองเห็นสีหน้าของทุกคน ในใจนางมีความคิดมากมาย สุดท้ายเหลือเพียงเสียงถอนใจยาวเอื้ออหนึ่ง

เดิมทีนางยังคิดว่าองค์รัชทายาทฐานะสูงศักดิ์งามสง่า ส่วนเจิ้งอวี่จิ้นก็มีนิสัยอยู่ในกฎเกณฑ์ สองคนนี้อยู่ด้วยกันเกรงว่าวันหน้าคงจะให้ความนับถือกันเหมือนเป็นแขก อึดอัดใจจนตาย ตอนกลับบ้านเดิมหลังแต่งงานสามวัน ซูหยินผู้เฒ่าจึงยังคงสงสัยว่าพวกเขาสามีภรรยาเล่นละครอยู่หรือไม่ นี่ไม่ใช่เพราะซูหยินผู้เฒ่าจึงไม่เชื่อมั่นในตัวองค์รัชทายาท แต่เพราะนางไม่เชื่อมั่นในตัวเจิ้งอวี่จิ้น

แต่ว่าตอนนี้เวลาพิสูจน์ทุกอย่าง การคาดเดาราวกับคิดว่าตนมีตาไฟตาทองครั้งนั้น แท้จริงแล้วเป็นความคิดเลวร้ายขั้นต่ำ สองสามวันยังสร้างทำได้ หนึ่งเดือนก็ยังพอทนไหว แต่เวลาครึ่งปีแล้ว

ความรักสร้างทำได้ ทว่าแหวตาสร้างทำไม่ได้

ตอนเริ่มแรกซูหยินผู้เฒ่าจึงไม่ค่อยถูกใจคู่ของหลานสาวคนโตนัก สองคนที่สุขุมฉลาดเฉลียวมาอยู่ด้วยกัน ไม่มีใครกราบใครได้ สู้เอาหญิงสาวน่ารักไว้เคียงสาส์กคนไปไว้ข้างกายของรัชทายาทจะทำให้องค์รัชทายาทชอบใจได้มากกว่า อย่างไรก็ตามบุรุษก็ไม่ค่อยชอบสตรีที่ฉลาดเกินไป อย่างเช่นฮั่วฉางยวนกับเจิ้งอวี่ไม่คนหนึ่งอาจหาญอีกคนไม่ทันโลก คนหนึ่งเด็ดขาดมีพลังอีกคนพึ่งพาทั้งกายใจ เช่นนี้จึงจะดีมาก

แต่ใครจะคิดว่าผลลัพธ์สุดท้ายกลับขัดแย้งกันมาก

ความจริงพิสูจน์ว่าคนฉลาดอยู่ที่ใดก็มีชีวิตที่ดีได้ และคนฉลาดสองคนอยู่ด้วยกันมีแต่จะดีขึ้นเป็นเท่าตัว ที่พูดว่าบุรุษโดดเดี่ยวไม่ชอบภรรยาที่ฉลาดมีความสามารถ เป็นเพียงแค่ความชอบที่แตกต่างกันไป รวมถึงเป็นการปลอบใจตนเองของคนโง่เท่านั้น

คู่ของเจิ้งอวีจิ้นกับองคิรัชทายาทที่มีความปรองดองกันตลอด ได้ยืนยันว่า ครึ่งปีมานี้ไม่เคยโกรธกันแม้สักครั้ง ส่วนเจิ้งอวีไม่กับฮั่วฉางยวนแล้ว เจิ้งอวีไม่จัดการแม่สามีที่ยู่ยากไม่ได้ เอาแต่พึ่งฮั่วฉางยวน และฮั่วฉางยวนไม่เก่งกาจในการทำความเข้าใจความคิดของสตรี เวลานานเข้าก็เหมือนเถาวัลย์ที่อ่อนแอ เกาะแน่นอยู่บนต้นไม้ สุดท้ายต่อให้เป็นต้นไม้ใหญ่ก็ขาดอากาศตายได้ จนถึงตอนนี้คนหนึ่งโอดครวญว่าสามีเปลี่ยนไป ไม่ปกป้องนางเหมือนก่อนแต่งงานอีกแล้ว คนหนึ่งลอบรังเกียจที่ภรรยาเกาะติดมากเกินไป ไม่สามารถเดินได้ด้วยตนเองเลย

นี่ยังอยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่วจนสกุลเจิ้งอีกด้วย ฮั่วฉางยวนตั้งแต่เดินเข้ามา ทักทายฮูหยินผู้เฒ่าเจิ้ง ทักทายท่านหญิงชิงฝูและหรวนซือ หลบตาให้ความเคารพต่อเจิ้งอวีจิ้น กับเด็กธำมรงค์สกุลเจิ้งและสกุลสวี่สองบ้าน ก็อ่อนโยนอดทนอย่างยิ่งเช่นกัน เขาเป็นบุตรเขยที่กตัญญู ขุนนางที่เคารพนบนอบ พี่เขยน้องเขยที่อ่อนโยน กลับมีเพียงยามปฏิบัติต่อภรรยาของตนเองเท่านั้นที่ไม่ได้ถามทักทายสักคำ ไม่เคยเป็นห่วงแม้เพียงชั่วครู่

กับความใส่ใจที่เหลือเจิ้งจึงมีต่อเจิ้งอวีจิ้นแล้ว การแสดงออกของฮั่วฉางยวนดูเย็นชามากเกินไป ยังเทียบไม่ได้กับคนแปลกหน้าเลย นั่นคือภรรยาของเขาละ

ฮูหยินผู้เฒ่าเจิ้งถอนใจอย่างแรงเฮือกหนึ่ง ในปีที่เจิ้งอวีไม่ออกเรือน

ดวงตาเปล่งประกายมีความกล้าหาญเต็มอก คิดว่าตนเองแตกต่างจากสตรีนางอื่นในโลกนี้แล้ว ทว่าถึงตอนท้ายทุกคนก็ยังเป็นคุณธรรมตาทั่วไปเช่นกัน

กลับเป็นเง็กวี่จิ้นที่ทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่าเป็นคนแข็งทื่อเกินไป ใช้การกระทำที่เห็นได้จริงพิสูจน์ว่าคนที่เก่งกาจอย่างแท้จริงทำอะไรก็ได้ดีทั้งนั้น

อาหารมื้อนี้ทุกคนกินพร้อมความคิดที่ต่างกันไป หลังมื้ออาหารพวกบุรุษออกไปพูดคุยกันที่ห้องส่วนหน้า สุหยินผู้เฒ่าจึงก้นาลูกสะไภ้หลานสาวเข้าไปพูดคุยกันในห้องอุ่น สุหยินผู้เฒ่าจึงมองหน้าเง็กวี่จิ้นริมฝีปากขยับหลายที สุดท้ายจึงถามหยิ่งเซิงว่า "พระชายา ะยะนี้ท่านมีข่าวดีหรือยังเพคะ"

เง็กวี่จิ้นถูกถามจนชินแล้ว สงบนิ่งอย่างมาก พูดว่า "องค์รัชทายาทพูดว่าเรื่องลูกอยู่ทีวาสนา ไม่ต้องรีบร้อน"

สุหยินผู้เฒ่าจึงหยุดคำพูดไว้อีกครั้ง แต่ไม่กล้าบีบคั้นเง็กวี่จิ้นมากเกินไป ตอนเง็กวี่จิ้นเพิ่งได้รับสมรสพระราชทาน พวกเขายังคิดว่าจะใช้ความกตัญญูต่อตระกูลผูกมัดเง็กวี่จิ้นไว้ ทว่าหลังจากเง็กวี่จิ้นหักหน้าท่านหญิงซึ่งผู้กับห่วนชื่อไปครั้งหนึ่งแล้ว คนสกุลเจิงก็ไม่กล้าทำอันใดอีก

เง็กวี่จิ้นตอนนี้เป็นความหวังเดียวของจวนอี่ซุนโหว เมื่อเห็นว่าไม่มีประโยชน์จะพูดเรื่องความผูกพันกับเง็กวี่จิ้น สุหยินผู้เฒ่าจึงจะกล่าวลงเินพระโพธิสัตว์ทองคำองค์นี้อีกได้อย่างไร

ก็เหมือนอย่างเง็กวี่จิ้นพูด การขอร้องคนต้องแสดงท่าทีของการขอร้องออกมา สุหยินผู้เฒ่าจึงเข้าใจความหมายของเง็กวี่จิ้นในทันที ทั้งครอบครัวกินดื่มเล่นสนุกอย่างเรียบง่าย ไม่คิดวางแผนอะไรต่อ ไม่ช่วยเหลือ

และไม่สร้างความยุ่งยากให้เจิงอวี่จิ้น สรุปแล้วก็ถือว่าฐานะดีมาก

แท้จริงแล้วยังมีอะไรไม่น่าพอใจอีก ขอเพียงสกุลเจิงไม่ทำอะไรเลวร้าย ชีวิตที่สุขสบายเช่นนี้ก็สามารถดำเนินต่อไปได้ เจิงหยวนเสียนที่อยู่อย่างคหบดีพอใจอย่างยิ่งแล้ว

หากเจิงอวี่จิ้นสามารถมีหลานชายคนโตให้ราชวงศ์ได้ในเร็ววันก็ยิ่งสมบูรณ์ เจิงหยวนเสียนสามารถนอนบนกองทองคำก้นเมดทองได้เลย

ซูหยินผู้เฒ่าเจิงได้ยินเจิงอวี่จิ้นพูดว่าไม่มีก๊วอันใจเล็กน้อย กระนั้นก็ไม่กล้าเร่งรัด เจิงอวี่จิ้นพูดเช่นนี้แล้ว ซูหยินผู้เฒ่าเจิงจะพูดอะไรได้อีกทำได้เพียงรับคำว่า "พระชายาตรัสได้ถูกต้อง ลูกหลานเป็นเรื่องของวาสนาปล่อยไปตามวาสนาเดี๋ยวก็มาเอง"

ซูหยินผู้เฒ่าเจิงพูดจบก็มองไปทางเจิงอวี่โม่ กับเจิงอวี่โม่ นางไม่ได้ระวังตัวมากอย่างนั้น พูดไปตามตรงว่า "นายหญิงน้อย เจ้าก็เช่นกัน ถึงแม้เจ้าจะไม่ระวังแทงลูกไปแล้ว แต่สตรีอื่นไม่พูดต้นสายปลายเหตุกับเจ้า ฉวยโอกาสตอนที่ท่านโหวยังไม่ได้รับอนุภรรยา รีบตั้งครภีให้เร็วจึงจะดี เจ้าถูกแม่เจ้าเอาใจจนเสียคน แต่บ้านสามีไม่เหมือนบ้านเดิมของตนเอง ไม่มีคนคอยเอาใจเจ้า แต่งงานแล้วจะเอาแต่ใจไม่ได้ ท้องแรกไม่ว่าจะหญิงหรือชาย ขอเพียงคลอดลูกออกมาจึงจะเย็นมันคงในบ้านสามีได้อย่างแท้จริง"

เจิงอวี่โม่ถูกซูหยินผู้เฒ่าเจิงพูดจนหน้าแดงอ่อนแรง ก้มหน้าลงพูดรับคำสั่งเสียงเบาราวแมลง

เจิงอวี่จิ้นรู้ว่าตนเองก็อยู่ในช่วงอันตรายมากเช่นเดียวกัน จึงหลบตาลง ไม่ส่งเสียงพูดอะไรเลย นางแสดงออกในจวนสกุลเจิงด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยมไม่ลนลาน แต่หลังจากกลับถึงวังหลวง รอบข้างไม่มีใคร เจิงอวี่จิ้นก็ถอนใจยาวเฮือกหนึ่งต่อหน้าคนสนนิท

เงาะอวีจั้นทนไม่ไหวลุดไปที่หน้าห้องของตนเอง วันนี้นางพูดว่า 'เรื่องลูกอยู่ที่วาสนา' ทว่าแท้จริงแล้วไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งในหรือราชสำนัก ล้วนไม่ให้เวลาพวกเขาปล่อยตามวาสนา เงาะอวีจั้นกับหลี่เจิ้งจึงต้องเผชิญแรงกดดันหนักอึ้ง แต่เวลาผ่านไปแล้วครึ่งปี ห้องของนางยังไม่มี ความเคลื่อนไหวใดเลย

ทั้งที่ความถี่ในการทำเรื่องอย่างว่าของหลี่เจิ้งจึงไม่น้อยเลย ตอนนี้ เงาะอวีจั้นไม่จำเป็นต้องอ้างอิงจากประสบการณ์ในชาติก่อนแล้ว นางสามารถ วิเคราะห์ได้เลยว่าความถี่ที่หลี่เจิ้งกระทำอยู่ในขั้นที่ค่อนข้างสูงมาก

หรือว่าจำนวนครั้งที่มากเกินไปจะกระทบต่อการตั้งครรภ์

เงาะอวีจั้นลุดหน้าห้องแบนราบ ครุ่นคิดอย่างจริงจังยิ่ง

เงาะอวีจั้นครุ่นคิดความเป็นไปได้นี้อย่างจริงจัง หรือว่าบางทีความถี่ น้อยลงสักนิดจะมีประโยชน์ต่อการตั้งครรภ์ หลี่เจิ้งจึงกลับมาจากข้างนอก เห็นเงาะอวีจั้นนั่งอยู่บนเตียงใหญ่ กระปรองยาวลากพื้น ขนตายาวหลุดลง ครุ่นคิดอะไรบางอย่างด้วยท่าที่จริงจังมาก

หลี่เจิ้งนั่งลงตรงหน้านางอย่างเป็นธรรมชาติ แล้วถามว่า "คิดอะไร อยู่หรือ เหตุใดจึงดูจริงจังเช่นนี้"

เงาะอวีจั้นเงยหน้าขึ้นมองหลี่เจิ้งแวบหนึ่ง ทั้งที่ไม่ได้พูดอะไร แต่ หลี่เจิ้งก็กลับรู้สึกได้โดยไร้สาเหตุว่าไม่ใช่เรื่องดีอะไร

เป็นจริงดังคาด ไม่ช้าเงาะอวีจั้นก็เอ่ยปากพูด "องค์รัชทายาท หม่อมฉัน เมื่อครู่คิดถึงหลักพุทธะอันหนึ่ง"

เวลาเงาะอวีจั้นพูดอะไรจะหวังเสมอนางสามารถพูดออกมารวดเร็ว จนจบได้ ต้องอ้อมไปมาอยู่นานมาก ยกหลักการยิ่งใหญ่ทั้งโลกนี้ขึ้นมาพูด หนึ่งรอบจึงจะเข้าสู่เรื่องสำคัญได้ หลี่เจิ้งจึงถอนใจ แล้วพูดว่า "เจ้าพูดถึง

หลักพุทธะขึ้นมานับว่าหาได้ยาก พุตมาเถอะ"

เจิงอวีจั้นกระแอมกลั้วคอ เริ่มพูดจากปรากฏการณ์ธรรมชาติอันหนึ่ง ก่อน "องค์รัชทายาท โบราณพูดไว้ว่าพระจันทร์เต็มดวงแล้วต้องแหงนเง้า น้ำเต็มแล้วต้องเอ่อล้น* พระจันทร์ยังเป็นเช่นนั้น คนย่อมเป็นเช่นเดียวกัน พระองค์ว่าใช่หรือไม่"

"อืม"

"ทุกเรื่องต้องควบคุม ไม่เช่นนั้นแข็งไปย่อมหักง่าย ขึ้นสุดจะถดถอย เกิดผลลัพธ์ในทางตรงข้าม"

หลี่เจิงจิ้งนั่งเรียบไปครู่หนึ่งก็ทนไม่ไหวพูดขึ้นว่า "เหตุใดเจ้ายังคง ชอบพูดเยิ่นเย้อเช่นนั้นอีก"

เจิงอวีจั้นบ่มเพาะอารมณ์ได้ครั้งหนึ่ง ฟังถึงตรงนี้ก็เงยหน้าขึ้นถลึงตาใส่ เขา หลี่เจิงจิ้งแววตาไม่หวาดหวั่นและบริสุทธิ์ พูดว่า "ข้าแค่พูดไปตาม ความจริง เจ้าอยากพูดอะไรกันแน่ พุตมาตามตรงเถอะ ทั้งที่เป็นเรื่องของ คำพูดประโยคเดียว อ้อมไปอ้อมมาข้าฟังแล้วเหนื่อยนัก"

เจิงอวีจั้นถูกตัดบท ขี้เกียจจะพูเรื่องแล้ว จึงพูดตามตรงว่า "องค์รัชทายาท ข้าลองคิดอย่างละเอียดแล้ว รู้สึกว่าคำพูดท่านย่ำมีเหตุผล พวกเราให้ความสำคัญเรื่องลูก เสียพลังมากไปไม่ค่อยดีนัก"

เจิงอวีจั้นพูดอย่างคลุมเครือ แต่หลี่เจิงจิ้งฟังออกในทันที เขาเลิกคิ้วขึ้น จนคำพูดอย่างมาก "เรื่องนี้ไร้เหตุผลอย่างยิ่ง บุตรชายบุตรสาวในวันหน้า ยังไม่มาเกิดเสียที เหตุใดต้องลำบากข้าด้วย"

เวลานี้ในตำหนักยังมีคนอื่นคอยปรนนิบัติอยู่ เจิงอวีจั้นกวาดตามอง สองฟาก กระแอมเบาๆ แล้วพูดว่า "องค์รัชทายาท ทำอะไรเกินพอดี"

* พระจันทร์เต็มดวงแล้วต้องแหงนเง้า น้ำเต็มแล้วต้องเอ่อล้น อุปมาว่าทุกอย่างเมื่อสมบูรณ์ถึงขีดสุดแล้ว ย่อมมีการถดถอยลง

ไม่เหมาะนัก เหน้าเต็มเกินไปจะทำให้ไม่ได้อะไรเลย ท่านว่าหลักการนี้ถูกต้องหรือไม่"

หลี่เจิ้งจิ่งนั่งอย่างดี พูดซ้ำๆ ว่า "ข้าคิดว่าไม่ค่อยถูกต้อง"

เจิงอวี่จินดวงตาทนไม่ไหวมองไปข้างหลังอีกครั้ง ปกตินางระวังเรื่องกิริยา การหาหรือเรื่องเช่นนี้ต่อหน้านางกำนัล แม้จะรู้ว่าพวกเขาไม่ได้ยิน แต่เจิงอวี่จินยังคงรู้สึกไม่สบายใจมาก เกรกว่ามีเพียงหลี่เจิ้งจิ่งที่สามารถนั่งอย่างเรียบร้อยพลางพูดคำว่าไม่ยอมลดเรื่องบนเตียงออกมาได้

ในเวลานี้มีนางกำนัลเข้ามาเปลี่ยนน้ำชาพอดี เจิงอวี่จินเจ็บเสียวทันที นั่งตัวตรง หลี่เจิ้งจิ่งยังคงผ่อนคลายมาก เขายกน้ำชาร้อนที่เพิ่งต้มใหม่อุ่นถ้วยชาหนึ่งรอบ รินชาพลางพูดว่า "ตามความคิดของข้า หลักพุทธะนี้ควรพูดเช่นนี้ ดวงจันทร์มีดแล้วสว่างได้อีก น้ำมีขึ้นบ้างลดบ้าง มีดสว่างเต็มดวงแหงว่ва มักจะเดินควบคู่กันไป ขาดสิ่งใดไปไม่ได้ มีสว่างย่อมมีมืด มีแสงย่อมมีเงา ไม่อาจตัดสิ่งใดออกเลือกเพียงหนึ่งในนั้นได้ อย่างเช่นชื่อของข้า คำว่า 'จิ่ง' แปลว่าประกายหยก แต่สิ่งที่เกิดประกายสองแสงได้ย่อมเกิดเงามีด เรียกว่าลายตำหนิ ดังคำกล่าวที่ว่าสูงค่าหรือด้อยต่ำล้วนอยู่ที่ใจ สายธารมีน้ำเสียเจือปน ป่าลึกมีพิษร้ายชุกชอน หยกงามจินอวี่มีลายตำหนิสอดแทรก* ลายตำหนิไม่อาจหลบเลี่ยง จึงไม่จำเป็นต้องปฏิเสธขอเพียงลายตำหนินั้นไม่บดบังหยกงามก็พอ"

หลี่เจิ้งจิ่งพูดจบก็เหมือนนึกอะไรขึ้นได้อย่างฉับพลัน พูดทวนซ้ำเสียงเอื่อยว่า "จินอวี่มีลายตำหนิสอดแทรก"

หลี่เจิ้งจิ่งอธิบายคำว่า 'จินอวี่' นี้นี่เดิมทีเป็นคำอธิบายที่จริงจังมาก แต่เจิงอวี่จินฟังแล้ว รู้สึกว่ามีบางจุดไม่ค่อยถูกต้องนัก

* 'สูงค่าหรือด้อยต่ำอยู่ที่ใจ สายธารมีน้ำเสียเจือปน ป่าลึกมีพิษร้ายชุกชอน หยกงามจินอวี่มีลายตำหนิสอดแทรก' เป็นข้อความตอนหนึ่งจาก 'บันทึกประวัติศาสตร์จ้าววัน' โดยในที่นี้ 'จินอวี่' เขียนเหมือนกับชื่อของเจิงอวี่จิน

ในสมองของนางปรากฏภาพเคลื่อนไหวชุดหนึ่งขึ้นมา หลังจากรู้ว่าตนเองคิดอะไรอยู่ เจิงอวี่จิ้นก็รีบหยุดความคิดแล้วก่นด่าตนเองอย่างรุนแรงในใจ นางคิดสกปรกเกินไปแล้ว คัมภีร์มีคุณธรรมเช่นนี้ นางกลับคิดไปในทางลบได้

หลังจากหลี่เจิงจิ่งพูดจบก็ลูบมืออย่างจริงจังมาก พูดอย่างพอใจว่า "คำว่า 'สวดแทรก' นี่ใช้ได้ดี"

ใบหน้าของเจิงอวี่จิ้นเปลี่ยนสีแดงระเรื่ออย่างฉับพลัน เมื่อครู่นางยังคิดว่าสมองของตนเองสกปรกเกินไปจึงได้คิดไปทางอื่น ผลปรากฏว่าเป็นอย่างที่คิดจริงๆ!

บุรุษผู้นี้หมายความว่าเช่นนั้นจริงๆ พูดจาหยาบโดนอย่างเปิดเผย เจิงอวี่จิ้นหน้าแดงไปถึงใบหู นางกัดริมฝีปาก พูดอะไรไม่ออก เวลานี้ยังมีนางกำนัลห้อมล้อมมากมาย นางกำนัลเห็นองค์รัชทายาทกับพระชายา ถกกันเรื่องหลักพุทธะ ซ้ำยังใช้ภาษาโบราณ มีคำเสริมความเต็มไปหมด ต่างพากันส่งสายตانبถือมาที่ทั้งสองคน

ใบหน้าของเจิงอวี่จิ้นร้อนจนแทบลุกไหม้ อายจนแทบตายอยู่แล้ว ทว่าคนตรงหน้ายังคงมีรอยยิ้ม มองนางเหมือนมีนัยแฝง พูดว่า "จึงทำให้เกิดลายตำหนิ ส่วนจิ้นอวี่สวดแทรกลายตำหนิเอาไว้ ชื่อของพวกเราออกเสียงคล้ายกัน เห็นได้ว่าวาสนาฟ้ากำหนด พวกเราถูกกำหนดว่าต้องเป็นสามีภรรยากัน"

นี่เป็นการหยอกเย้าต่อหน้าธรรากำนัลโดยแท้ ยังเป็นแบบหยาบโดนมากอีกด้วย เจิงอวี่จิ้นตึงหูแดงก่ำไปหมด พูดไม่ออกว่าโกรธหรือว่าอาย หลี่เจิงจิ่งกลั้นหัวเราะอย่างยากลำบากมาก ในเวลานี้เองหลิวอี่มีรายงานอยู่หน้าประตูว่ามีขุนนางมาขอเข้าเฝ้าเพื่ออวยพรปีใหม่องค์รัชทายาท หลี่เจิงจิ่ง

จำต้องทิ้งพระชายาที่หน้าแดงถึงใบหูของตนเองเอาไว้ชั่วคราว ออกไปจัดการเรื่องการอวยพรปีใหม่ข้างนอกก่อน

ตอนที่หลีเจิงจึงเดินออกประตู ในดวงตายังคงมีรอยยิ้ม

เจิงอวี่จิ้นแทบจะถูกคนผู้นี้ทำให้โกรธจนตายจริงๆ เวลาเขาพูดจาเปิดเผยจริงใจ ท่าทางสุขุมสง่างาม มีคนห้อมล้อมมากมายเช่นนี้ ไม่มีใครมองออกถึงธาตุแท้ของเขา

เจิงอวี่จิ้นลอบก่ดพิน หลังจากองค์รัชทายาทออกไป ตูว์วกับเหลียนเชี่ยวค่อยๆ เดินเข้ามา รินน้ำชาให้เจิงอวี่จิ้นอย่างเบามือเบาเท้า เหลียนเชี่ยวอธิบายอย่างมา พูดว่า "พระชายา เมื่อครู่ท่านกับองค์รัชทายาททรงถกกันเรื่องอะไรหรือเพคะ แต่ละคำแต่ละประโยคอ้างอิงคัมภีร์โบราณ เป็นหลักพุทธะที่ลึกซึ้งมาก หม่อมฉันฟังไม่เข้าใจเลย"

เหลียนเชี่ยวเดิมที่จะพูดประจบให้พระชายาเบิกบานใจ ผลปรากฏว่าเห็นเจิงอวี่จิ้นถึงตาดูนางแวบหนึ่ง สีหน้าเย็นชา เหลียนเชี่ยวไม่เข้าใจความหมาย จึงถามอย่างระวังตัวว่า "พระชายา หม่อมฉันพูดอะไรผิดหรือเพคะ"

ตูว์วเห็นเหตุการณ์แล้วก็รีบเข้าไปคลี่คลายสถานการณ์ "องค์รัชทายาทกับพระชายาทรงถกเรื่องลึกซึ้งเข้าใจยาก พวกเราที่เป็นบ่าวจะฟังเข้าใจได้อย่างไร ถ้าจะให้หม่อมฉันพูด องค์รัชทายาทกับพระชายาไม่เพียงพระนามคล้ายกัน แม้แต่พระองค์เองก็คล้ายกันมากเช่นกัน ทั้งอิริยาบถงดงามเกินผู้ใดและท่วงท่าสง่างามเฉกเช่นเดียวกัน"

ตูว์วเดิมทีอยากจะช่วยกู้สถานการณ์ ผลปรากฏว่าพอนางพูดจบกลับประหลาดใจที่พบว่าเจิงอวี่จิ้นมีสีหน้าเย็นชามากขึ้น เจิงอวี่จิ้นแค้นเสียงสบถเบาๆ ที่หนึ่ง พูดว่า "ใครเหมือนเขากัน"

ตุ๋นตุ๋นตกใจ "หา?"

เจิงอวีจิ้นถลกแขนเสื้อ พูดเสียงเรียบว่า "ข้ากับเขาไม่เหมือนกัน
ข้ามีความสง่างามทั้งภายนอกภายใน"

เจิงอวีจิ้นมีความสง่างามทั้งภายนอกภายใน แล้วใครไม่ใช่เล่า ตุ๋น
ฟังแล้วรู้สึกงุนงง นางกับเหลียนเซี่ยวมองตากัน แล้วก้มหน้าไม่กล้าถาม
อะไรอีก

119

ปีใหม่ผ่านไปวันแล้ววันเล่า ไม่ช้าก็มาถึงเทศกาลซังหยวน เจิงอวีจิ้น
ยังจำได้ว่าปีที่แล้วฮ่องเต้ดำเนินการอย่างยิ่งใหญ่ พาเหล่าสนมชายาไป
'ร่วมสนุกกับราษฎร' ที่หอชมโคมไฟ ตอนนี้อาตมาตัวงอกลับมาได้แล้ว
ฮ่องเต้จึงไม่มีความสนใจจะไปร่วมฉลองกับราษฎรแล้ว อยู่ฉลองเทศกาล
ในวังเป็นปกติ

หยางฮองเฮาเห็นแล้วสับสนในใจที่หนึ่ง

ในงานฉลองเทศกาลซังหยวน เจิงอวีจิ้นยังคงนั่งอยู่ตำแหน่งสูงเป็น
สิ่งมงคลให้ทุกคนได้ชื่นชม เรื่องที่หาได้ยากก็คือปีนี้หยางไทเฮาให้เกียรติ
มาร่วมงานฉลองเทศกาลซังหยวนด้วย นางนั่งอยู่ในตำแหน่งหลักแล้วเรียกตัว
ฮูหยินกับคุณหนูตระกูลต่างๆ ขึ้นไปดูตัวอยู่ตลอดเวลา

ใช่แล้ว ความต้องการจะดูตัวพระชายาในห้องค์ชายารองของหยางไทเฮา
เห็นได้อย่างชัดเจนมากแล้ว หยางไทเฮาเดี๋ยวกู้อาตมาคุณหนูสกุลจ้าวเพียบพร้อม

ด้วยคุณธรรม เดียวพูดว่าคุณหนูสกุลหนึ่งดงามสงบเสงี่ยม แต่ไม่พูดถึงสกุลได้เลย เมื่อเป็นเช่นนั้นคนในเมืองหลวงยังมีอะไรไม่เข้าใจอีก ได้วชิอินญุกยกยอไว้เจ็ดแปดปี ตอนนี้อนุทายาทไทเฮาทอดทิ้งโดยสิ้นเชิงแล้ว

ในเมืองหลวงเกิดพายุโหมพัดด้วยเหตุนี้ บ้างร่วมวงเข้าแย่งชิงสิ่งที่ไม่สมควร บ้างให้บุตรสาวอ้างว่าป่วย ไม่เข้าร่วมงานเลี้ยงของไทเฮา เบื้องหลังยังเร่งจัดการให้บุตรสาวหมั้นหมายโดยเร็ว ทุกคนมีความเห็นต่างกันไป มีท่าทีต่างกันไปกับเรื่องนี้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันโดยไม่ต้องสงสัย

นั่นก็คือได้วชิอินกับสกุลได้กลายเป็นตัวตลกในเมืองหลวงโดยสิ้นเชิง เจิงอวี่จันพิจารณาด้วยจิตใจที่สงบนิ่งว่าทายาทไทเฮาทำเช่นนี้ไม่ค่อยเหมาะสมนักจริงๆ ในเมื่อตอนแรกไม่มีจุดประสงค์เช่นนี้ก็ไม่ควรให้ความหวังได้วชิอิน ยกยอคนเขาไว้กว่าเจ็ดแปดปี จากเด็กสาววัยเด็กมาจนกลายเป็นหญิงสาวอายุมากรอการแต่งงานทั้งคน ตอนนีได้วชิอินเข้าพิธีปักปันแล้ว อายุสิบสามสิบสี่เป็นช่วงอายุที่เหมาะสมสำหรับพูดทาบตามสุขอเป็นที่สุด ได้วชิอินกับสกุลได้ต่างมีความคิดหวังในตัวเองค้ำยครอง ไม่ได้วางแผนดูตัวบุตรเขยอื่นไว้เลย ตอนนี้อย่างไทเฮาจู่ๆ มาทำท่าทางราวกับว่านางไม่มีความคิดเช่นนี้ ในอดีตเพียงเห็นเด็กสองคนน่ารักจึงพูดล้อเล่นการหมั้นหมายไม่ถือเป็นเรื่องจริงจัง นี่นับว่าทำเกินไปแล้ว

แต่การเลือกของตนเองต้องรับผิดชอบเอง ต่อให้ทายาทไทเฮาไม่จริงใจ แต่อดีตที่ผ่านมาผู้ที่วิ่งเข้ามาในวังคือได้วชิอิน ผู้ที่หัวสูงดูถูกบุรุษอื่นก็คือได้วชิอินอีกเช่นกัน ตอนนีเห็นวั้นพีซเช่นใดย่อมได้ผลเช่นนั้น ตำแหน่งพระชายาไม่ได้เป็น ยังพลาดโอกาสที่ดีในการทาบตามสุขออีกด้วย เรียกได้ว่าไถ่กินไขก็แตก* ทุกอย่างว่างเปล่า ได้วชิอินนอกจากโทษตนเอง แท้จริงแล้ว

* ไถ่กินไขก็แตก อุปมาว่าไม่ได้อะไรตอบแทนสักอย่าง

ไปโทษคนอื่นก็ไม่ได้เช่นกัน

เจิงอวี่จิ้นนี้ได้เปรียบที่มองได้อย่างชัดเจน นางเย็นชาไร้น้ำใจกับคนอื่น กับตนเองก็ทำเช่นเดียวกัน ไม่มีสองมาตรฐานไม่ว่าจะต่อคนอื่นหรือต่อตนเอง แต่น่าเสียดายไต้หวันเห็นได้ชัดว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้น

เจิงอวี่จิ้นเหลือบเห็นไต้หวันลอบเดินออกประตูไป สีหน้าของนางเรียบเฉยราวกับมองไม่เห็นสิ่งใด

ไต้หวันอยู่ในตำแหน่งรู้สึกอึดอัด ทนต่อไปไม่ไหวจริงๆ จึงเดินออกมาสูดอากาศ นางเดินต่อไปข้างหน้าท่ามกลางลมหนาว ลงฝีเท้าทั้งดั่งและหนักไปตลอด นึกภาพว่าได้ทำคือใบหน้าของคุณหนูที่ซัดตาเหล่านั่น เดินอารมณ์เสียไปราวหนึ่งก้านธูป* จึงสงบสติลงได้บ้างในที่สุด

นางเดินห่างจากงานเลี้ยงมาไกลมากโดยไม่รู้ตัว ไต้หวันยืนอยู่ท่ามกลางลมหนาว มองดูวังหลวงกว้างใหญ่ กำแพงแดงกระเบื้องเขียวที่นางคุ้นตาที่สุดมาเจ็ดแปดปี รู้สึกว่าตนเองทั้งน่าสงสารและน่าสมเพช

นางเดิมทีคิดว่าตนเองเป็นคนในวังหลวงแห่งนี้เช่นกัน ดังนั้นทุกครั้งที่เข้าวัง ไต้หวันมองดูกำแพงแดงสูงตระหง่าน หลังคากระเบื้องเคลือบเขียวอร่ามตา รวมถึงประตูล้อมรอบที่ควบคุมเข้มงวดแล้วจะรู้สึกมีเกียรติมาก เพราะนางรู้ว่าตนเองจะกลายเป็นนายหญิงของทุกสิ่งตรงหน้า เกียรติยศศักดิ์ศรีสูงสุดของสตรีในได้ห้านี้จะเป็นของนางทุกอย่าง

ไต้หวันไม่เคยคิดว่าตนเองจะแต่งงานกับผู้อื่น ยังไม่เคยคิดว่าองค์ชายรองจะแต่งงานกับหญิงอื่น นางเชื่อใจหยางไทเฮาเช่นนั้น จะรู้ได้อย่างไรว่าหยางไทเฮาจะโกหกนาง

* หนึ่งก้านธูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า 1 ชั่วโมง

ตอนนี้ดีจริง หยางไทเฮาหักหน้าสกุลไต้หวันกับหยางเหียนต่อหน้าธารกำนัล ได้ตัวชินกลายเป็นตัวตลกในเมืองหลวงนั้นไม่ว่า ยังต้องเผชิญกับสถานการณ์เลวร้ายในการแต่งไม่ออกอีกด้วย สกุลไต้หวันขาวสือแล้ว เชื้อครึ่งไม่เชื้อครึ่ง คอยดูสถานการณ์อยู่ระยะหนึ่ง เห็นหยางไทเฮาวางแผนจะเลือกพระชายาให้องค์ชายรองจริงจึงได้รู้สึกกลลน หยางเหียนจึงมีสติตื่นรู้ รีบดูตัวบุตรเขยให้ตัวชิน ในเวลานี้จึงพบว่าตัวเลือกที่ดีถูกเลือกไปหมดเมื่อหลายปีก่อนแล้ว ที่เหลือมีเพียงคนที่ไม่น่าดูแล้ว หากไม่ใช้มีพฤติกรรมไม่ดีชอบเข้าหอคณิกา ที่จวนก็ราวกับเป็นวังหมาป่ารั้งพยัคฆ์* ถึงขั้นยังมีบางคนฐานะครอบครัวความสามารถเทียบสกุลไต้หวันไม่ติดเลย เวลานี้ต่างกรูเข้ามาลองคว้าตัวชินหนีงสาววัยแต่งงานที่ตกค้างผู้นักกลับไป

หากเป็นเวลาปกติได้ตัวชินกับหยางเหียนจะพึงใจคนเช่นนี้ได้อย่างไร คนเหล่านี้มาช่วยถือครองทำให้พวกนางยังรู้สึกกลัวสกลปรก แต่ในเวลานี้คนเหล่านี้เป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดของตัวชินแล้ว

ช่างเป็นการเยาะหยันอย่างยิ่ง

ตัวชินโกรธจนสิ้นไปทั้งตัว หยางเหียนร้องไห้หนักอยู่หลายวันเช่นกัน วิ่งกลับไปปรับทุกข์กับบิดามารดา หยางผู้เจียงยอมส่งสาวบุตรสาวคนโตตอนบุตรสาวคนโตออกเรือนตำแหน่งขุนนางของเขายังต่ำอยู่ ตอนเจรจาแต่งงานของหยางเหียนเลือกสกุลไต้หวันในทุกด้านธรรมดามาก แต่บุตรสาวคนเล็กกลับได้เป็นถึงฮ่องเฮา บุตรสาวสองคนมีความแตกต่างกันมากด้วยเหตุนี้หยางผู้เจียงหลายปีมานี้รู้สึกติดค้างบุตรสาวคนโตอย่างมาก หากสามารถให้หลานสาวแต่งงานกับองค์ชายรองได้ นอกจากสร้างความมั่นคงให้อำนาจสกุลหยางแล้ว ขณะเดียวกันยังสามารถชดเชยให้ครอบครัวของ

* รั้งหมาป่ารั้งพยัคฆ์ อุปมาว่าเป็นสถานที่ที่อันตรายอย่างมาก

บุตรสาวคนโตได้อีกด้วย หยางฝูเจิงย่อมรู้สึกยินดีกับการทำเช่นนั้น

แต่หยางฝูเจิงคิดไม่ถึงเช่นกันว่าหยางไทเฮาจะพุดกลับไปกลับมา
แทบได้ครอบครองตนเองอย่างโหดร้าย

หยางสุหยินร้องไห้โวยวายทั้งวันว่าจะทวงความยุติธรรมให้บุตรสาว
คนโต หยางฝูเจิงทนรับความยุ่งเหยิงไม่ไหว ในใจโกรธหยางไทเฮาเช่นกัน
บุตรชายของหยางไทเฮาจากไปแล้ว ตอนนี้ไม่มีเลือดเนื้อเชื้อไขได้อีก
ล้วนต้องอาศัยสกุลหยางเพื่อให้ตนเองร่ำรวยมีเกียรติต่อไป แต่หยางไทเฮา
กลับตอบแทนพวกเขาเช่นนี้ หยางฝูเจิงตอนนี้ขึ้นเป็นราชเลขาธิการแล้ว
บุตรสาวคนเล็กมีฐานะสูงศักดิ์เป็นถึงสองเฮา องค์ชายรองก็เป็นโอรสของ
หยางสองเฮาเช่นกัน แต่หยางไทเฮาบอกว่าจะเลือกพระชายาให้องค์ชายรอง
ก็เลือก บอกว่าจะดูตัวก็ดูตัว แม้แต่หยางสองเฮาที่เป็นแม่สามีตัวจริง
ยังไม่สามารถพูดแทรกได้เลย

ที่แท้ทำเกินหน้าที่ก็ได้ถึงขั้นนี้เสีย

หยางฝูเจิงในใจมีโทสะ ความไม่พอใจที่สั่งสมมาหลายปีปรากฏ
ออกมาทีละนิด ค่อยๆ มีที่ท่าจะระเบิดออกมา หยางไทเฮาหลายปีมานี้
ยิ่งชอบสั่งการ คิดว่ามีเพียงตนเองที่สูงศักดิ์ อาศัยบุญคุณที่สนับสนุน
หยางฝูเจิงในอดีต สั่งการให้ราชเลขาธิการหยางทำงานอย่างเข้มเกริม
ไม่หวั่นเกรง ยังพุดต่อหน้าคนอื่นอยู่บ่อยครั้งว่านางมีบุญคุณยิ่งใหญ่
ต่อสกุลหยาง หากไม่ใช่เรื่องในครั้งนี้หยางฝูเจิงคงไม่สังเกตเห็นว่าเรื่องเหล่านี้
ติดอยู่ในใจเขามานานมากแล้ว

แต่อย่างไรเสียหยางไทเฮาก็เป็นพี่สาวของเธอ เป็นไทเฮาที่มีตำแหน่งสูง
ที่สุดในตำหนักใน ฮองเต้กับหยางฝูเจิงยังทำอะไรหยางไทเฮาไม่ได้ หยางไทเฮา
พุดอะไร ในทางเปิดเผยพวกเขาต้องเชื่อฟังอย่างดี ด้วยเหตุนี้แม้หยางเหยียน

อยู่ในจวนร้องไห้โวยวายจะเป็นจะตาย หยางผู้เจ้เงินนอกจากคำปลอบโยนให้บุตรสาวคนโต แท้จริงแล้วทำอะไรที่เปลี่ยนแปลงสถานการณ์ไม่ได้เลย

หยางเหยียนยังไม่ยอมแพ้ วิ่งไปที่บ้านเดิมทุกวัน แต่ได้วชิอินกลับหัวใจหนาวเหน็บไปแล้ว

ได้วชิอินเวลานี้มองดูกำแพงแดงที่ทั้งคุ่นตาและแปลกหน้า รู้สึกเหม่อลอยอย่างห้ามไม่อยู่ ไม่รู้ว่าตนเองควรจะเลือกทิศทางใดต่อไป คงเป็นเพราะนางยืมนานเกินไป คนตรงกำแพงวังคิดว่ารอบข้างไม่มีผู้ใดจึงพูดขึ้นมาโดยไม่หวั่นเกรง

"เหตุใดจู่ๆ องค์ชายรองจึงเสด็จไปที่ตำหนักหลังยวน"

องค์ชายรอง? ได้วชิอินหุกระดิก ทนไม่ไหวกลั้นหายใจฟังอย่างละเอียด อีกฝั่งของกำแพงเป็นทางเดินสายหนึ่ง นางกำนัลสองคนนี่คงคิดไม่ถึงว่าหลังกำแพงจะมีคนยืนอยู่ จึงพูดจาไม่หวั่นเกรงอะไรเลย ได้ยินเพียงเสียงหนึ่งพูดว่า "องค์ชายรองไม่ให้ใครโวยวาย วันนี้เทศกาลชั่งหยวน ฝ่าบาททรงพระเกษมสำราญเลี้ยงฉลองเหล่าขุนนาง องค์ชายรองทรงมาแล้ว ไม่อยากทำลายความสำราญพระทัยของฝ่าบาท ดังนั้นจึงไปนั่งให้สร่างเมาอยู่ที่ตำหนักหลังยวน ให้ขันทีไปเตรียมน้ำแกงสร่างเมามาจำนวนหนึ่ง"

"เช่นนั้นไม่เท่ากับข้างกายองค์ชายรองไม่มีใครอยู่ด้วยหรือ" เสียงในตอนแรกพูดพลาททอดถอนใจ "องค์ชายรองประทับอยู่พระองค์เดียวที่ตำหนักหลังยวน ยังไม่ต้องพูดถึงว่าทรงเมาอยู่ด้วย ข้างกายไม่มีใครคอยปรนนิบัติ ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นจะอย่างไร"

"อยู่ในวังจะเกิดเรื่องอะไรได้" อีกคนน้ำเสียงไม่เห็นด้วย ทันใดนั้นก็ลดเสียง พูดอย่างมีลบลมคมใน "เจ้าได้ยินเรื่องที่ไทเฮาจะทรงเลือกพระชายาให้องค์ชายรองหรือยัง"

"ข้ารู้แล้ว ได้ยินว่าวันนี้ไทเฮาทรงเรียกคุณหนูจากหลายตระกูลเข้าวัง พระชายาองค์ชายรองในอนาคตกงอยู่ในกลุ่มคนเหล่านี้ใช่หรือไม่"

"ใช่แน่นอน พวกเรารีบไปปรนนิบัติในตำหนักเถอะ ไม่แน่ว่าอาจจะได้ ประจวบเอาใจพระชายาองค์ชายรองในอนาคตก็ได้"

"แต่ว่ากันว่า...คุณหนูตัวจริงจะเป็นว่าที่พระชายาองค์ชายรอง ไม่ใช่หรือ..."

"โอ้ เจ้าหมายถึงนางนะหรือ ตอนนี้นางเป็นเพียงชั้นวางดอกไม้ ตอนนี้เจ้าเห็นนางยังสวมชุดสวยงามกินอาหารดี มีบารมีเต็มเปี่ยม แต่นางยังไม่มี การหมั้นหมายที่ดีเลย นี่เป็นช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของนางแล้ว เจ้าดูนางไว้เถอะ นางยังจะตกต่ำลงได้มากกว่านี้อีกนะ รออีกสองปีเถอะว่า แม้แต่การใช้ชีวิตคงจะเป็นปัญหา ถึงตอนนั้นใครยังจะจำได้อีกว่านาง เป็นใคร นางตกต่ำลงเรื่อย ๆ วันหน้าแม้แต่สิทธิ์ในการเข้าวังมาถือนางให้พระชายาองค์ชายรองยังไม่มีเลย พระชายาองค์ชายรองยังจะสนใจนาง อีกหรือ"

"ที่เจ้าพูดก็จริง อย่างไรก็ตามก็ไม่ใช่คุณหนูสกุลหยางโดยตรง เพราะนางเป็นว่าที่พระชายาองค์ชายรองสกุลหยางจึงเอาใจนาง ตอนนี้ไม่ใช่แล้ว ยังจะเชิดชูนางได้อีกนานเท่าใด อาศัยแค่สกุลได้ว นางจะมีความสำคัญเท่าใดกัน"

"..."

เสียงพูดค่อยๆ ไกลออกไป นางกำนัลสองคนพูดพลางเดินไปไกล ตั้งแต่นั้นจนจบได้วซื่อไม่เห็นแม้แต่หน้าตาของอีกฝ่าย แต่กลับโกรธจนสิ้นไปทั้งตัว

เป็นเพียงนางกำนัลตัวเล็กๆ พวกนางกลัวว่านางเช่นนี้ได้อย่างไร! แต่

หลังจากได้วชิอินคลายโทสะแล้วก็ค้นพบอย่างสิ้นหวังว่าพวกนางพูดไม่ผิด
 เล็บมือของไต้วชิอินจิกกลงกลางฝ่ามือโดยไม่รู้ตัว นางเป็นเช่นนั้นไม่ได้
 นางต้องหาทางเอาตัวรอดให้ตนเอง นางจะตกอยู่ในสภาพเหมือนที่
 พวกนางก้านัลพูดไม่ได้เด็ดขาด

ณ ตำหนักหย่งโช่ว

ตุ๊รวเดินเข้าประตูมาอย่างเงียบๆ ขยับไปใกล้ข้างหูของเจิงอวีจิ้น
 ก่อนกระซิบพูดอะไรบางอย่าง เจิงอวีจิ้นฟังแล้วเพียงแค่มพยักหน้าแต่ไม่ได้
 แอ่ยสิ่งใด รวกับไม่รู้เรื่องอะไรเลย

นางยังคงเฝ้ามองดูความครึกครื้นบนเวที มองดูท่าทางของทุกคน
 เบื้องล่างเวที กิริยามองสง่า รอยยิ้มอ่อนหวานอ่อนโยน เป็นพระชายา
 รัชทายาทที่ใครก็หาที่ติไม่เจอ

งานฉลองผ่านไปครึ่งทาง จู่ๆ ก็มีคนรีบร้อนเดินเข้ามา กระซิบพูดอะไร
 บางอย่างกับหยางฮองเฮา สีหน้าของหยางฮองเฮาพลันเปลี่ยนไป ไม่ทัน
 ได้พูดคำเป็นมารยาทอันใดก็รีบร้อนออกจากงานเลี้ยงไปทันที

คนเบื้องล่างเฝ้ามองมองเห็นแล้ว พวกเขาไม่เก็บมาใส่ใจ คิดเพียงว่า
 ในวังคงเกิดเรื่องอะไรขึ้นอย่างกะทันหัน หยางฮองเฮาคงเร่งรีบไปจัดการ
 งานในวังแล้ว

ทว่าผ่านไปอีกครู่หนึ่ง ข้าหลวงอายุราวสี่สิบปีคนหนึ่งเข้ามาในตำหนัก
 โนมัตวกระซิบอะไรบางอย่างข้างหูของหยางไทเฮา สีหน้าของหยางไทเฮา
 เย็นเยือกกลงในทันที ดูท่าทางแล้วมีความโกรธธรรๆ เวลานี้เดิมทีมีคุณหนู
 คนหนึ่งเข้ามาประจบเอาใจตรงหน้าหยางไทเฮา นางเตรียมคำพูดงดงาม
 กระบุงใหญ่ แต่เห็นท่าทางของหยางไทเฮาแล้วก็ไม่กล้าพูดอะไรไปชั่วขณะ

หยางไทเฮาคุมปากลง ยืนขึ้นโดยมีข้าหลวงประคอง จากความเคลื่อนไหวของนาง ทุกคนในตำหนักหึ่งโชวพากันเงิบเสียง หยางไทเฮายืนอยู่หน้าพระที่นั่ง ยกมุกปากส่งยิ้มเพียงเปลือกนอกก่อนพูดว่า "ข้าเหนื่อยแล้ว ขอตัวก่อน พระชายา"

เจิงอวีจิ้นเดินขึ้นหน้า ย่อตัวคำนับ "หม่อมฉันอยู่นี่เพคะ"

"ฮองเฮาไม่อยู่ เจ้าคอยดูแลงานเลี้ยงซึ่งหยวนชั่วครว มีเรื่องอะไร เอาไปถามข้าที่ด้านหลัง"

"เพคะ" เจิงอวีจิ้นก้มหน้า พูดว่า "หม่อมฉันรับพระราชบัญชาเพคะ"

หยางไทเฮาพูดจบก็เดินออกไปโดยมีข้าหลวงคอยประคอง ทุกคนในตำหนักมองส่งแผ่นหลังของหยางไทเฮา สรรพสิ่งรอบด้านเงิบจนได้ยิน แม้แต่เสียงเข็มตกอยู่พักใหญ่

เจิงอวีจิ้นยกมือขึ้นด้วยรอยยิ้ม พูดว่า "ไทเฮากับฮองเฮาทรงออกจากการไปชั่วคราว เหล่าสุหยินร่วมดื่มกินกันต่อไปเถอะ"

ด้วยคำพูดของเจิงอวีจิ้นประโยคนี้ ในตำหนักจึงกลับมาครึกครื้นอีกครั้ง เหล่าสุหยินในงานแม้จะยกสุราขึ้นมา แต่ในดวงตาลบหลบครุ่นคิดถึง ความผิดปกติในวันนี้ของฮองเฮากับไทเฮา

ในเวลาที่ไม่รู้ว่าผู้ใดเป็นคนแรกที่พบว่าหยางเหียนก็ไม่อยู่ที่นั่นแล้วเช่นกัน

ซูเฟยกวาดตามองไปโดยรอบ ไม่เห็นเงาร่างของหยางเหียนจริงๆ ซูเฟยหัวใจคันยุบยิบ ใช้โอกาสระหว่างคารวะสุราลอบมาถามตรงหน้า เจิงอวีจิ้น "พระชายา นี่มันเรื่องอะไรกัน ฮองเฮากับไทเฮาเหตุใดจึงเสด็จออกจากการไปทั้งคู่"

"เรื่องคนในครอบครัวของไทเฮากับฮองเฮา หม่อมฉันจะทราบได้อย่างไร"

เจิ้งอวีจิ้นพูดพลางยกจอกสุราของตนเองขึ้น ส่งสัญญาณให้ซูเฟย แล้วพูดด้วยรอยยิ้มว่า "ซูเฟย เชิญ"

ซูเฟยเข้าใจความหมาย ยกสุราขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมดอย่างรู้กาลเทศะ ไม่ถามอะไรอีก ส่วนเจิ้งอวีจิ้นเพียงแค่ทำท่าทาง เอียงจอกสุราแตะปาก ถือเป็นการดื่มแล้ว ไม่ได้ดื่มเข้าปากไปจริงๆ

เจิ้งอวีจิ้นก้มมองสุราในจอก สุราใสกระจ่างสะท้อนภาพกลับหัวของคานสลักเสาววดลายทอประกายแสงทองเรืองรอง เจิ้งอวีจิ้นวางจอกสุราในใจคิดอย่างไม่ใส่ใจ วันนี้นางยังมีเรื่องมากมายต้องทำ จะให้สุรามาทำเลียงงานเสียการไม่ได้

ดื่มสุราเมาะจะเสียเรื่อง

<https://bit.ly/3LZlbyK>